

ADVENTHÍRŰK

A+MAGYARORSZÁGI+H.N.+ADVENTHÍRŰK+GYŰLEKEZETI+KÖZLÖNYE

TIZENNEGYEDIK ÉVF. 2. SZÁM 1937.

ÁPRILIS—JÚNIUS

A gondtalanok és közömbösök

Szomorú, ha ezzel a ténnyel is kell számolnunk, hogy Krisztus követői között a gondtalanok és közömbösök osztálya is fellelhető. Nem újság ez számunkra; az egyház történelme arról tanuskodik, hogy ez az osztály mindig létezett. Izraelnek Egyiptomból való kivonulása alkalmával, mint „gyűlevész nép” kísérték a törzset. Ők voltak a gyülekezetek vezetői ellen indított lázadások vezetői. Ők voltak a zúgolódók és hibakeresők. Ők voltak az elsők, kik, mialatt Mózes a hegyen járt — kiáltották, hogy „csinálj nekünk isteneket, kik előttünk járjanak”.

A gondtalanok és közömbösök egyesültek Kóré és társaival lázadásuk alkalmával. Ez a csoport állott először a kémekek oldalára, mikor Kánaánról szóló helytelen jelentésükkel megérkeztek. Ők voltak a vezetői a Baál-Peornál történt szakadásnak és okozták az Izrael gyülekezetére kiontott csapásokat.

Ők képviselik a Máté 24-ben leírt szolgát, ki azt mondja szívében: „Halogatja az én Uram a hazajövetelt” és elkezdti ütlegetni szolgatársait. Nem feltétlenül öklével, hanem nyelvével. A gonosz szolga nem nyilvánosan jelenti ki, hogy az Úr késlelteti eljövését. Csak szívében mondja. Csak benső barátainak mondja. De hitének ez a csorbája, Krisztus közeli eljövetelebe vetett reménységének elvesztése, a világgal való közösségre vezet, hogy együtt egyen és igyon a részegesekkel. A világ dolgai foglalják el szívét és világias célok vezetnek.

Mily szomorú látvány, hogy napjainkban az Úr eljövését vallók között olyanok is vannak, kik életükkel megtagadják szent hitvallomásukat.

Gondoljátok, hogy Krisztus befogadhatja őket az Ő országába? — A menny légkörében kellemetlen illatot terjesztenének; de ők maguk éreznék magukat legrosszabbul a tiszták és szentek társaságában.

Bár láthatná magát ez az osztály a valóságban, ugyanúgy, mint majd akkor, ha az örök Bíró előtt fognak állani. A gonosz szolgálóhoz, — ki jelképezi a világias, önző, önmagukat szolgálók csoportját — így szól Krisztus ünnepélyes intelve: „Megjő annak a szolgának az ura, amely napon nem várja és amely órában nem gondolja és ketté vágja őt és a képmutatok sorsára juttatja: ott lézsen sírás és fogcsikorgatás.”

Krisztus ma hívja a gondtalanokat és közömbösöket, hogy térjenek vissza Hozzá. Hívja őket Igéjének tanácsa és barátaiak kérelmei által. Jöjjetek vissza tékozló fiak! Az Úr részvétellel és szeretettel tárja ki karjait. „A Lélek és a menyasszony mondja: Jövel! És aki hallja ezt mondja: Jövel!... és aki akarja, jöjjön, Krisztus elfogadja.

Mind, mind kik messzire eltávoztatok, ha visszatértek és megújultan teljesen átadjátok magatokat Krisztusnak, örömet fogtok találni szolgálatában, örömet, mely a világ minden gyönyörét túlszárnyalja. Erre az örömrre, erre a szent gyönyörre, erre az édes közösségre hívja az Úr, Krisztus a gondtalanokat és a közömbösöket.

Az adventi nép szociális feladatai

A Mindenható az adventi népek olyan dicső megbízást adott, amilyent még egyetlen korszakban, egyetlen közösség sem kapott. Tudtul kell adni e pusztuló világnak azt, hogy az ítélet és az Úr Jézus dicsőséges eljövetele elközelgett. Itt áll már úgyszólván az ajtó előtt. Ez a nép az evangélium legdicsőbb igazságaival rendelkezik és mert a munka Isten akarata folytán kezdődött, meg is hódította a világ minden népét.

Várjuk azt az időt, amikor az Úr Lelke kitölteti reánk, de még sokkal nagyobb mértékben, mint eddig, amikor a föld fényleni fog az advent-megzalom dicsőségétől. Ennek beteljesüléséhez nem csupán az evangélium igazságának elméleti hirdetése kell, hanem a megtért ember szívében kell irgalmasság, a szenvedő világgal való együttérzés is. Ennek kell Isten népét olyan szociális tevékenységre serkenteni, amely munka alkalmas lesz arra, hogy az igazság által átalakított életünk gyümölcsként álljon bizonyossággal a világ népei előtt. Szükséges, hogy az adventi nép szociális munkája nyomán, a gyümölcsökről ismerjék fel a fát, hogy felismerjék és megismerjék azt, hogy valóban Isten népe vagyunk.

Eme szociális munka megkezdésének valóban eljött az ideje. Lehetetlen, hogy Isten népénél olyan nagy legyen az elmélet és a gyakorlat közötti különbség, mint eddig volt. Lehetetlen, hogy az utolsó kegyelmi üzenet eredményes hirdetése előbb befejeződjék, még mielőtt az adventi nép fel nem ismeri, el nem kezdi és dicső módon ki nem fejleszti eddig elhanyagolt szociális munkáját.

E világ népe, az elesett kereszténység, házaik és templomaik meztelen falait képekkel díszíti, de ugyanakkor ruházatlanul hagyja embertársait. Ott ül szobájában a kultúr-keresztény, hallgatja rádióján az éter hullámain száz és ezer kilométerekről továbbított beszédeket, vagy a templomok szószékeiről továbbított imák szavait, de ugyanakkor süket meghallani a mellette nyöszörgő, szenvedő embertársainak segélykérő szavait. Egymásután termeli ki a technika csodálatosabbnál csodálatosabb alkotásait, gyárt távolbalátó készülékeket, vizsgálja a csillagvilág mérhetetlen messziségű bolygóit, de ugyanakkor nincsenek látó szemei a mellette elhaladó, vérében, szenvedéseiben fetregő embertömegek meglátására. A gazdagok csüreiében a gabonák millió mázsaszámra rothadnak, de nem engedik, hogy az éhhalállal küzdők a legszükségesebb eledelhez jussanak. — Oh, a jó Istent nem a föld gazdag termése bántja, hisz az Ő áldása nélkül a hét egyiptomi szükesztendő sújtaná a világ népeit, hanem az Urat az bántja, amit az Isten áldásaival cselekszenek a hitetlenek, akik Őt nem félik. Nem a technika csodálatos fejlődését ellenzi Isten, hanem Isten szívének fájdalmat okoznak a szükségét látó otthonok, ahol nincsen kenyér, hol fűtetlen szobákban nem takarja meleg ruha a didergő gyermeki testeket.

Nincs öröm, nincs békesség, mert olyan a világ vallása, hogy Isten előtt a meghódoló áldozat külső formáit mutatja be, de nem mutatja be a meghódolásból fakadó megváltozott életet is. — Mit akarunk? Ilyen vallást? Együtt pusztulni a világgal? Avagy akarjuk-e a hamis mammonon a legigazibb barátot megszerezni a magunk számára? Mit érsz óh ember, ha az egész világ minden kincsét, gazdagságát is összehalmoztad, ha a te lelkedben kárt tettél?! Mennyit viszel át magaddal a síron túli életre az anyagi javakból, ha egyszer itt lesz a világ pusztulásának órája?

Krisztus Jézus ma éppúgy akar e szenvedő világon és a nyomorgó emberiségen segíteni, mint kétezer évvel ezelőtt. Ma is igaz az az ígérete, amit Máté 28, 20-ban olvasunk, hogy Ő velünk marad a világ végezetéig, de azt akarja, hogy amiképpen az evangéliumot a mi ajkunkon keresztül hirdeti, úgy a nyomort is, amit lát, a mi szemünkkel akarja látni. — Ő kész enyhíteni a szenvedéseket, de a mi kezünkkel akar segíteni. — Ezt világosan tanította az Úr. Az ítélet napján is, a jutalmat és büntetést elnyerőkhöz így szól: „amennyiben megcselekedtetek egygyel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtetek meg”; „amennyiben nem cselekedtetek meg egygyel eme legkisebbek közül, én velem sem cselekedtetek meg”. Máté 25, 40. 45. Itt az idő! Ebben a munkában össze kell fognunk. Meg kell teremteni sorainkban az igazi testvériséget, egy szívű és egy lélekű kell lennünk. Senki sem gondolhatja azt, hogy nyerhet valamit, vagy részesülhet segélyben, ha előbb mást segélyben nem részesített. „Ha valaki másnak ártatlan örömeit örülni nem tud, szenvedéseit részvéttelenségével nehezíti — az nem érdemel és nem nyer szeretetet”. Hasonlít ez az Úr tanításához. Ő is azt mondta: „Örüljétek az örülőkkel és sírjatok a sírokkal”. — Arra még csak kaphatók szoktunk lenni, hogy együtt sírjunk, mert a részvét könnyei se áldozatba, se munkába nem kerülnek, legfeljebb érzésekkel fizetünk, — de hogy a mások öröme legyen a mi örömünk és mások fájdalma a mi fájdalmunk, mások szenvedése a mi szenvedésünk, ez bizony már nagyobb lelkiséget kíván meg tőlünk. Itt már a cselekvő szeretet terére kell lépni. A szenvedő fájdalmait enyhíteni és az ekképpen elért örömet együtt örülni, meg kell tanulnunk, — mert ezt az Úr Jézus parancsolta így. Az Isten Igéje erőteljes szavakkal tesz bizonyosságot arról, hogy a világ pusztulásának előestéjén állunk. Ama jelek között, amelyek ennek közelségét bizonyítják, ott áll Dán. 12, 1. is, mely szerint olyan nyomor, olyan retentő inség jő el a világra, aminő nem volt, amióta nép él ezen a földön. A szociális állapotok hihetetlen mértékben romlottak az utolsó 25 év alatt, — de még mindig aranykorszakot élünk ahhoz képest, ami jönni fog. Péld. 22, 3. versében azt mondja az Úr, hogy az eszes meg-

látja a bajt és elkerüli, a bolondok pedig neki mennek és kárát vallják. E téren miképpen kerülhetjük el mi a bajt? Úgy, ha megelőző óvintézkedéseket teszünk, — ha egyik szociális intézményt a másik után létesítjük. Itt van az özvegyek, árvák ügyének kérdése. Itt van a munkanélküliség megoldásra váró problémája a közösségen belül. Nem számíthatunk arra, hogy valami csoda útján nyerünk segítséget. Nem, itt az Úr csodát nem tesz! Az Úr csodát csak ott tesz, ahol az emberi tudás felmondja a szolgálatot. Ott semmit sem végez el az Úr, ahol azt tőlünk várja el. Amit mi a jó Istentől várhatunk, az az áldás, a megkezdett munkának fellendítése. Az Úrnak csodája az, hogy ilyen nehéz időkben erőt ad, hogy népe nem csak a maga bajait, hanem embertársainak szenvedéseit is hajlandó hordozni és a nyomor enyhítésén fáradozni. Ne mondja azt senki, hogy ide nagy pénzügyi erőforrások kellene! Nem, ide csak érző szívek és lelkek kellene — férfiak és nők, kiknek elhivatása, hogy könnyeket töröljenek le és vigasztaljanak. Ez az a legdicsebb munka, amelyet Isten valaha ebben a pusztuló világban egy közösségre bízhatott. Valóban reánk bízta ezt? Igen! Az egész Szentírás minden üzenetének elvégzését. Vizsgáljuk meg, hogy milyen volt az Úr gondoskodása minden időben az elhagyottakról! —

Amikor az Úr a zsidó népet választotta ki és hívta el, hogy népévé tegye, így parancsolt nekik: „Egy özvegyet és árvát se nyomorgassatok meg, ha nyomorgatod és hozzám kiált, én meghallgatom őt és felgerjed haragom...” stb. stb. 2. Mózes 22, 22—24.

A szegények iránti áldozatkészségre pedig ekképpen buzdította választottait az Úr: „Bizonyára adj neki és meg ne háborodjék azon a te szíved mikor adsz neki, mert az ilyen dolgokért áld meg téged az Úr a te Istened minden munkádban és mindenben, amire veted a kezdet.” 5. Mózes 15, 10. 11. Különös, hogy alig van prófétai könyv az Ószövetségben, hol az Úr ne intené népét a szegényekkel szemben való kötelességeikre. Ésaías 58. fejezete pedig valóságos program. Világosan elénk tárja itt e fejezetben az Úr azt, amit a nyomorgókkal, szenvedőkkel szemben tőlünk elvár. Jeremiás 49, 11-ben szól az Úr, hogy kész eltartani az özvegyet és árvát, — de ezt a te megtért szíved és áldozataid által akarja megtenni. Készen vagy-e arra, hogy Isten Szentlelkének eszköze légy?

Ha az Úr Jézus tanításait, életét figyeljük, óh mennyi követendő példa van ott az adakozásra! (Máté 6. feje.) Az Ap. csel. 10, 38-ban az van az Úrról írva, hogy szerte járt, jót cselekedett...

Ez az evangélium világossága mellett az adventi nép szociális missziója is. Tehát tanítani, világítani, jót cselekedni. Jakab apostol meg világosan írja azt, hogy az Isten előtti igaz istentisztelet az özvegyek és árvák segítése az ő nyomorúságukban. (Jak. 1, 22.) Százzámra sorolhatnók fel a bibliai szövegeket, annak bizonyosságául, miszerint az Úr minden időben gondot fordított arra,

hogy népe teljesítse szociális misszióját a szenvedőkkel szemben.

Athatva attól a tudattól, hogy ma is Istenünk egyenes kívánsága az, hogy népe eleget tegyen e kötelességének, — s amely mértékben engedelmeskedünk óhajának, oly mértékben küldi reánk áldását — tettem meg én is az első lépéseket arra, hogy a szívemben régóta élő, népünk és embertársaink segítségét célzó jóléti elgondolásaimat megvalósítsam. A tanácskozás embere voltam mindig és a jövőben is az akarok maradni. — Minden sorsdöntő kérdésben megakarom azok véleményét hallgatni, akik velem együtt a felelősséget is hordozzák és akik áldozataikkal hozzájárulnak ahhoz, hogy minél áldásosabb legyen minden olyan intézményünk, amely azt célozza, hogy az arra szorulóknak anyagi gondozásban részesüljenek, a lelkiek mellett.

Igy, mielőtt az Unió Bizottsága elé terjesztetem volna tanácskozás végett azon javaslatomat, hogy az adventi nép elvégzendő szociális feladatai közül vegyük tervbe egy öregek otthonának és egy árvaháznak létesítését, először a magyarországi összes munkatársaimhoz fordultam és kértem tanácsaikat. — Úgyszólván egyöntetűen amellet nyilatkoztak, hogy ennek megvalósítása nemcsak mérhetetlenül nagy áldásul fog szolgálni, hanem soraikból azt is kivethetem — ami egyébként lelkemben élt, — hogy az Úr ezt tőlünk, mint a világosság fiaitól, feltétlen el is várja. Azt hiszem nem kell külön beszámolnom arról, miszerint kilenc tagú Unió Bizottságunk egyhangú lelkesedéssel karolta fel ezt a két tervet és annak megvalósítását határozatban fektette le. Továbbá, mint körlevelemből is értesültek, hozzátok is szólt kérdésem, hogy akarjátok-e, hogy két ilyen intézmény is hirdesse azt, miszerint él magyarországon Istennek népe, mely igenis felismeri, az idő parancsszavát és kész is a tettek mezejére lépni, terheket vállalni, dolgozni, munkálkodni az Isten ügyéért? Ti is tudom, mindannyian hálás szívvel vagytok készen Isten nevében anyagi és erkölcsi téren megtenni mindent, ami rajtatok áll. A mindenható Isten, mindnyájunk közös édes Atyja pedig kész reátok áraszani bőséges áldását.

Meg kell említenem azt is, hogy a kezdet nem lesz nagy. — Egyelőre azon öreg testvéreink összegyűjtésére és jobb ellátására gondolunk, akiket már úgylis támogattunk, — azután ezeknek számát 25-re akarjuk az első év letelte után kiegészíteni. — Amely mértékben tudjuk az anyagi javakat előteremteni, oly mértékben fogjuk e téren is sátorunkat kiszélesíteni. Kicsiny lesz a kezdet, mint a mustármag, de az Isten ezt hatalmas tölggyé fogja növeszteni, mert Ő volt az, ki az én és a ti szíveteket erre az útra indította. Egyesítsük szíveinket imában Istenünk előtt a közös cél érdekében. — Kérlek, ajándékozatok meg bizalmotokkal és legyetek minden áldozatra készek az ügy érdekében, s akkor az Isten dicsősége e népen meg fog láttatni. Isten vezéreljen bennünket az új utakon és kösse össze össze igaz testvéri szeretetben szíveinket, kegyelméből. Amen!

MICHNAY LÁSZLÓ

Fősvénység

Ha valamikor, úgy bizonyára manapság, midőn „testvér: az erszény és atyafi: a bugyelláris”; ma, midőn nem hite, jelleme, erkölcsé és becsülete, hanem pénze szerint tisztelik az embert; ma, midőn csupa önzés és haszonlesés úgyszólván az egész világ; ma, midőn a jelszó ez: meggazdagodni mód és mérték nélkül és minél hamarabb; ma, midőn az anyaghoz, a vagyonhoz van tapadva majdnem minden ember szíve; üdvös beszélni a fősvénységről, mely számtalan más bűnnek is szülőanyja, táplálója, dajkája.

Kérdezzétek csak meg azokat, akik a fogházakba, a börtönökbe vannak becsukva, hogy miért kerültek oda? Az egyik azt mondja: váltóhamisításért, a másik rablásért, a harmadik betörésért, a negyedik sikkasztásért, az ötödik lopásért és így tovább. És ha megkérdezzétek, hogy mi vezette őket ezekre a bűnökre, valamennyi felelet egyöntetűen ez lesz: a fősvénység, a pénzvágy, a kapzsiság.

Ha a szülői örökség elosztására kerül a sor, még azokat is versengeni, hajbakapni láthatják, akik egy anyatejet szívtak és egy föld alatt békeességben éltek azelőtt. Ezekhez szól Jakab apostol, így: „Honnét vannak háborúk és harcok közöttetek? Nem onnan-é a ti gerjedelmeitekből?... Kívántok valamit és nincs néktek: gyilkoltok és irigykedtek és nem nyerhetitek meg; harcoltok és háboruskodtok; és ninccsen semmitek...” Jak. 4, 1. 2. Igen, mert a kapzsi ember szelet markol és bármennyire szorongassa is azt, ha kinyitja majd kezét, — sovány semmit fog találni abban.

A vagyon olyan, mint a tövis; ha a tövist tenyerünkre tesszük, fájdalom nélkül hordhatjuk ide is, oda is, de ha megmarkoljuk, megvérez és minél erősebben szorongatjuk, annál mélyebb sebeket szúr kezünkön.

Vagyont kívánni, szerezni, azzal élni, de mindezt módjával, — okosság. Vagyont kívánni, szerezni, s ahhoz ragaszkodni, de mód és ok nélkül, csökönyösen, görcsösen, — fősvénység, zsugoriság, kapzsiság. Ez a rút fősvénység oly régi, mint az emberiség. Mióta az ember helyet adott szívében a Sátánnak, azóta tanyát ütött közöttünk a fősvénység, úgyannyira, hogy a föld lakóinak általános hibája. Nincs oly rang vagy állapot, mely teljesen mentes lehetne tőle. Megvan az férfiakban, nőkben egyaránt. Megvan szegényben, gazdagban, úrban, parasztban, iparosban, kereskedőben. Vannak telhetetlen papzsákok is, még a királyi trónok zsámolyánál is ott ólalkodik. Ime: nézzétek csak Akhábot Izrael egykori királyát. Tejben-vajban fürödhetett, mert mindenben bővelkedett, amit csak szeme-szája megkívánt. Mégis mindez kevés neki, még többet kíván. Megfájdul a foga szomszédjának, a palotája mellett lakó Nábót-

nak szőlejére. „Add nekem szőlődet” szöla hozzá, hogy veteményes kertemmé csináljam, mert közel, házam mellett vagyok. S mivel ez azt felelte, hogy „nem adom neked szőlőmet”, egészen eleped és ágyára dőlven, arcát a falhoz fordítá és nem evék kenyeret. 1. Kir. 21, 1. A vége az lett, hogy agyarkodni kezdett Nábótra és nem is nyugodott mindaddig, míg a szegény, ártatlan Nábótot meg nem ölte, s szőlőjét így meg nem kerítette.

Saulnak is kapzsiság lakott szívében és vesztét is az szerezte, mert azt olvassuk, hogy az amalekitákat legyőzven, a legjava értéket kiválogatta a zsákmányból, s az Úr parancsa ellenére megtartotta magának; miért is azt dö-rögte a fülébe a próféta: „Megvetett az Úr, hogy ne légy király” 1. Kir. 15, 23.

Midőn tehát látjuk, hogy a fősvénység, a kapzsiság ördöge majd minden szívet horogra csal, könnyen megérthetjük azt a mondást, hogy: „Arany kulcs minden ajtóba beillik”, s hogy nincs az a vastag fal, melyen egy arannyal terhelt öszvér keresztül nem mehetne, mert alig találkozik ember, kit a pénz, a vagyon, az arany csillogása és csengése meg nem vesztegetne, ejtene, csábítana.

Még egy átkos tulajdonsága van a fősvénységnek, és ez az, hogy állandó, kiírthatatlan; kezdődik a bölcsőnél és nem végződik a koporsónál. Mutassatok csak egy karonülő csecsemőnek egy fényes pénzdarábot, vagy egyéb csecsebecsét; mindjárt sivalkodik, küzködik, s addig kapaszkodik, míg a kezébe, birtokába nem kerül. Ime a bírvágy a csirájában. S ha látni kívánjátok azt törzsökös korában, tekintsetek meg egy kapzsi, fukar embert halálos ágyán.

A fősvények is kétfélék, vagyis vannak: 1.) olyanok, akik mások kárára, 2.) olyanok, akik mások kára nélkül fősvények. Lássuk csak kik tartoznak az első, s azután kik a második csoportba.

A rablógyilkosok, a betörők, s egyéb erőszakos kincsszomjasok, az első csoportba sorozandók. Ezek hasonlóak a ragadozó állatokhoz. De vannak hörcsögök és egerek is, mit tesznek ezek? Nem erőszakosan, — hiszen még egy macskától is megfutamodnak, — hanem titkon, alattomban hordják el a szántóföldről, vagy a csúrból a jószágot, s egész éléskamrájuk van a föld alatt. Ilyenek a tolvajok, a zsebmetszők, a sikkasztók és az orgazdák. Mi ez mind? Kapzsiság. Azután jönnek a medvék. Kétféle medve van, fehér meg fekete. És ezek az uzsorások. Mert valamint a fehér medve jég és hó között lakik és sohasem fázik, így az uzsorásnak is rideg, fagyos a szíve, s a dunnát, vagy vánkost is hideg vérrel árverezzi el áldozata testéről vagy feje alól; és valamint a fekete medve meghúzza magát odújában, de azonnal előtör és széttépi

azt a vigyázatlan szerencsétlent, aki a hideg, vagy vihar elől barlangjába menekült; így a fekete lelkű uzsorás is, mások szükségét saját hasznára zsákmányolja ki.

Ugyanezt teszik azon kereskedők, akik hamis mértékkel mérnek; 3. Móz, 19, 35. 36; Péld. 11, 1; Mik. 6, 11. Rossz, avult portékát árulnak, de értük a jónak árát követelik. Irigykednek, hazudoznak kereskedő társaikra, s rágalmaik által azok hitelét lerontják, csak hogy egyedül náluk vásároljon a közönség.

Egy pórázra kell fűzni velük azon iparosokat, mesterembereket, akik úgy tesznek, mint az egyszeri molnár, aki kivette a vámot egyszer titokban, egyszer meg hogy a paraszt is lássa. Az árvagyámok, akik lefölközik a tejes bögrét, s a szegény árvának csak a savóját juttatják, vagyis akik nem annyira kezelik, mint inkább elkezelik annak vagyonát, jövedelmét úgy, hogy örülhet az az árva, ha a veszett fejszének legalább a nyelét kapja meg.

Mily borzasztó, vérlázító tettekre és lelkiállapotba viszi az embert a pénzvágy, a kapzsiság, a fősvénység.

No de vannak a fősvények között szelid állatok is és ezek azok, akik mások kára nélkül fősvények, mert nemcsak azok fősvények, kik másé után áhítoznak, hanem azok is, akik a magukéhoz túlságosan ragaszkodnak. Három tulajdonságukról ismerjük meg őket: 1.) hogy igen nagyra becsülik a pénzt, 2.) hogy mód nélkül esengenek utána, 3.) hogy csökönnyösen ragaszkodnak hozzá. Ilyen emberek előtt nincsen becsülete semminek, csak a pénznek. Ezért nevezi Pál apostol bálványimádónak a fősvényt, hisz neki egy istene van csak és ez a pénz. Ugyancsak Pál apostol szemétnek, sárnak tekintí a földi dolgokat, — ezzel szemben a fősvény a lelki dolgokat tekintí annak. A pénz ragyogása valóban vakká teszi őt, úgy, hogy még a józan ítélőképességét is elveszti.

Kínáljatok csak egy éretlen gyermeknek

egy piros almát és kérdezzétek meg tőle: „Mi kell inkább, ez az alma, vagy egy ország?” Mit neki egy ország, azt sem tudja, hogy mi az, hanem meggondolás nélkül az alma után fog nyúlni. Így tesz a fősvény is, többre becsüli az erszényt, a hasznót, mint a mennyországot.

Olyanok ezek, mint a moly és a szú; mondjátok csak nekik, hogy mit rágódtok azon a sovány koszton, rongyon, papíroson, gerendán, — annál jobb eledel is vannak ám! Rátok sem hederítenek, hanem tovább örlik azt, amit elleptek, míg ki nem pottyannak abból. Lukács 10, 20. A fősvény ember haszontalan is. A kevély legalább fényes palotákat épített, s így munkát ad az iparosnak; a torkos, falánk és korhely ember legalább eszem-izsomra költ, s így gazdagítja a kereskedőt; de a zsugori, a kapzsi, a fősvény ember senkinek sem használ életében.

Kerüld tehát a fősvénységnek bárminemű megnyilvánulását. Tekintsd magadat, ne házi úrnak, hanem csupán vándorlónak e földön. Mert valóban az vagy, amint ezt naponként láthatod, midőn embertársaid sorsát szemléled. A te maradandó házad és városod a mennyei Jeruzsálem, oda gyűjts magadnak kincseket: azokat a szú, a moly nem rághatja meg és a tolvajok sem tudják elemelni.

A kapzsi Zákeus is ezzel kezdte, midőn az isteni Orvos hozzá betért. Jóságának felét a szegényeknek adta és akiket megcsalt, négy-szeresen kárpótolta.

Igen-igen szeresd a szegényeket. Az igazi maradandó kincs, amit ezeknek zsebében helyezel el. Ez a takarékpénztár soha sem bukik meg, pénztárnoka nem szökik meg és ami fő, búsás osztalékot fizet.

„Az Úrnak ad kölcsön, aki a szegényen könyörül és jutalmát megfizeti neki” — ezerszeres kamattal. — Légy tehát okos, szeresd az Istent mindenekfölött és érte a szegényt, a szűkölködőt; s meglásd elpárolog szivedből a kapzsiság, a fősvénység, az önzés. *Glavák L.*

GYŰLEKEZETI ÉLET

Látomás az ítéletről. 1879 október 23-án, éjjél után körülbelül 2 órakor az Isten Lelke nyugodott meg rajtam és az eljövendő ítélet jeleneteit láthattam. Nincsenek szavaim megfelelően leírni azt, ami megmutatott nekem és hogy milyen hatással volt kedélyemre.

Az isteni ítélet végrehajtásának nagy napja látszott eljönni. Tízezerszer tízezren álltak körül egy nagy trónust, amelyen egy fenséges megjelenésű személy ült. Több könyv nyitott fel előtte, melyek mindegyikén arany betűkkel írott szó állott: „Mennyei könyv.”

A könyvek egyike, melyben azok nevei voltak feljegyezve, akik állították, hogy az igazságban hisznek, felnyitott. Azonnal elvezítettem szemem elől a számtalan milliókat, kik a trónus körül állottak és figyelmem csak azokra irányult, akik állították, hogy ők a világoosság és az igazság fiai. Amidőn ezen személyeknek nevei és jöcselekedeteik sorba fel lettek említve, szent örömtől ragyogott az arcuk és minden irányban visszatükröződött. De nem ez tette rám a legmélyebb benyomást.

Egy más könyv is nyitott fel, amelyben

azoknak a bűnei voltak feljegyezve, akik az igazságot vallották. Az „önzés” általános címe alatt minden egyéb bűn volt felsorolva. Minden rovat felett voltak címek (felírások) és ezek alatt, minden névvel átellenben a megfelelő rovatban, a kisebb bűnök voltak feljegyezve. Az „irígység” alatt olvastam: „hamisság” „lopás” „rablás” „csalás” és „bírvány”; a „becsvágy” alatt állt: „büszkeség” „tékozlás”. „Féltékenység” élén állt a „harag” „irígység” és „gyűlölet”. A „mértéktelenség”-et követte a gonosztetteknek egész sorozata, mint „kéjelgés” „házasságtörés” „állati ösztönöknek való behódolás” stb. Amikor mindezeket láttam, ki mondhatatlan félelem és nagy kín fogott el és így kiáltottam fel: „Kit lehet hát megmenteni? Ki fog Isten előtt megigazulva megállni? Kinek a ruhái makulátlanok? Ki az, aki hibátlan a tiszta és szentséges Isten előtt?”

Amikor a trónon ülő Szent a könyveknek lapjait forgatta és tekintete egy-egy pillanatra egyes személyeken megnyugodott, úgy látszott, mintha pillantása átégette volna lelküket és ugyanakkor életüknek minden egyes szava és tette oly világosan vonult el előttük, mintha tüzes betűkkel tárulna minden esemény szemük elé. Remegés fogta el őket és arcuk elsápadt.

Az emberek egyik osztálya, mint a „föld hátráltatói” (lásd Lukács 13, 7.) voltak feljegyezve. (Magyar Biblia szerint: „hiába foglalták a földet” ford.) Amikor a Bíró mindeneket átható szeme rajtuk megnyugodott, világosan eszükbe jutottak mulasztásaik bűnei. Sápadt és remegő ajakkal bevallották, hogy hűtlenek voltak a rájuk bízott javak fölött. Intelmek és alkalmak adtak nekik, de ezeket ők figyelmen kívül hagyták. Most láthatták azt, hogy túlságosan bíztak az Isten kegyelmében.

Mindazok neve, akik vallották, hogy az igazságot bírják, fel lett említve. A könyv egyik oldalán, a „hűség” rovat alatt olvastam férjemnek a nevét . . .

(Kivonat White testvérnő „Leben und Wirken” című művéből.)

Fordította: Albrecht József

Hasznos tanácsok a Biblia alkalmi olvasására. Ha csak néhány percnyi idő van a Biblia olvasásához és nem vagy jártas a Bibliában, akkor a következő jegyzék szerint válassz ki magadnak bibliai verseket, melyeknek olvasása mintegy „első segélyt” fog nyújtani bánatos szívednek. Olvasd:

A Szentírás vagyis a Biblia, Istentől adott. 2 Timótheus 3, 14–17.

Ha baj vagy bánat ér, olvasd János 14 Zsid. 12, 5–15; Zsoltár 23.

Ha beteg vagy, Jakab 5, 14. 15.

Ha veszedelem fenyeget, Lukács 8, 22–25; Zsoltár 91.

Ha nem bízatsz az emberekben, 1 Péter 5, 7; Zsoltár 46; Ésaías 41, 13.

Ha aggodalom vagy félelem rettegget, Máté 6, 25–34; 11, 28–30; Zsoltár 27.

Ha kísértés környékezik és bátortalan vagy, Máté 4, 1–11; 7, 13. 14. Róma 8, 28; 1. Korint. 10, 13; Ésaías 40, 28–31; Példab. 7, 6–27.

Ha vétkeztél, 1. János 1, 8. 9. Zsid. 7, 22–25; Zsoltár 51, 1–12.

Ha megfélemedtél azon áldásokról, amelyekben Isten részesített, Kolossé 3, 2; Zsolt. 103.

Ha hited gyengül, Zsid. 11; 1 Ján. 5, 13–15.

Ha bátorságra van szükséged, 2 Korinthus 12, 7–10; Józsué 1, 9; Zsoltár 143.

Ha örömet keresel, Lukács 12, 29–31; Zsolt. 1.

Ha otthonodból eltávozol, Zsoltár 121.

Ha el vagy keseredve, 1. Korinthus 13; Zsoltár 34.

Ha nem vagy keresztény, János 3, 16; Máté 10, 32. 33; 22, 35–40; 25, 31–46; Róma 10, 9–13; Efézus 2, 8. 9.

Van isteni Megváltód, János 3, 36; 6, 68. 69; Apostolok csel. 4, 10–12.

Könyörgés oltalomért, Márk 11, 22–24; Lukács 11, 1–13; Zsoltár 25.

Meggyőződés Isten kegyelméről, János 5, 24; Zsoltár 40.

Meggyőződés Isten gondviseléséről, Máté 10, 29–31; 28, 20; Róma 8, 31–39; Filippi 4, 6., 19. Zsoltár 62; 139, 1–12.

Keresztényi életszabályok, Róma 12, 9–21; Jakab 1, 19; Péld. 22.

Imádkozzál naponként; köszönd meg az áldásokat, Ésaías 40, 31; Máté 6, 6–13.

Az igaz élet jutalma, Máté 5, 1–12; 2 Timótheus 4, 7. 8; 1. Korinthus 2, 9; 15, 41–58; Zsoltár 37.

Tanulj meg szórul-szóra bibliai igéreteket, Zsoltár 119, 11.

Hirdesd Isten szavát, Máté 28, 18–20; Jakab 5, 20.

A Biblia Isten üzenete az ember részére. Vas Gábor, Chicago.

Légy az élet napsugára. Mult év december 20-án jóléti ünnepélyre gyűltünk össze budapesti kápolnánk nagytermében. Testvéreink nagy szeretete, szorgalma és áldozatkészsége nagyban elősegítette, hogy ezen ünnepe-

lyünk végeztével különös erkölcsi és anyagi eredményről számolhattunk be.

Gyönyörű énekszámok, költemények, párbeszéd mind azt bizonyították: Ha Krisztus szeretete életre kelt bennünk a vágyat a jóléti munka iránt, — dacára a zord téli hidegnek — meleget és napsugarat tudunk vinni csüggedt, szenvedő, nélkülöző embertársaink hajlékába.

Vendégeink, — akiket áthatott e nemes munkára való felhívás, adakozásaikkal kifejezték, hogy az ünnepélyen jól érezték magukat, úgyszintén a kiállított tárgyak megvételéhez is hozzájárultak. Adakozásból befolyt összeg 85 pengő volt. A kiállított tárgyakból befolyt összeg 220 pengő volt.

Óh, vajha éreznék az Úr népe között mindannyian elhíva magunkat ezen jóléti munkára, hogy példánkkal napsugárként világítanánk és vigaszt, bátorítást vinnénk a nyomorban, sötétségben élő, de reánk váró embertársainknak.

Szabó J-né.

Budapest „A” Ifjúsági Önképzőköre.

Jelszavunk: „Ifjúság munkába!”

Újonnan megalakult önképzőkör, egy újabb otthonunk, melyben az önnevelés eszközével tettekre szánjuk ifjak, Krisztus igazságáért küzdők és hív szolgák kívánunk lenni.

Ifjúi nemes lelkesedésünket őrizzük meg az élet nagy dolgaiban és legyünk türelemmel az élet alacsonynak látszó dolgai iránt.

Csak erkölcsösebb, mélyebb műveltségen nyugvó önfegyelmzés és önismeret lehet jövő előhaladásunk záloga.

„Elvész az én népem, mert tudomány nélkül való.”

Amilyen az arany-alma ezüst tartón: Amilyen a bölcs gondolat ékes szavakban, olyan az ifjúi tettevágyás, ha vezet érett megfontolás.

Kívánságom, hogy e kis körünk is, egy igazi-, meleg-, szeretetteljes otthon maradjon.

Skultéty R.

Üzenet vidéken élő ifjúságunkhoz. Napjaink, melyekben élünk, mindinkább szükségesebbé teszik részünkre, hogy mint adventi ifjúság felismerjük elhivatásunk komolyságát és munkánk szükségességét, hogy együttmunkálkodásunk által segítségére siessünk e világban élő, de reánk bízott embertársainknak. E munka által készülünk el a keresztyénység boldog reményiségére, a Jézus Krisztus fogadására.

Budapest „A” gyülekezet énekkara.

Gondolkozom most azon ifjakon, kiket az első szeretet tüze áthatott, még életük se volt drága nekik, csak hogy bizonyosságát adják Jézus iránti szeretetüknek.

Fiatal testvéreink, kik a keresztségben felöltöztetek Krisztust, majd Isten munkatársaivá lettetek; meg van-e még bennetek az első szeretet? Tudtok-e most is úgy dolgozni azzal a nagy lendülettel, ahogy Krisztussal való egyesülésetek idején tettétek?

Gondoltok-e mindennap a fárasztó harcban arra a szent örökségre, amelyet részünkre készítet? Érzitek-e már itt, az elhagyott helyében a százannyi örökséget? De hallottatok jutalomról is, azokról a koronákról, melyeken sok-sok csillagnak kell fényeskedni tanujelül, hogy e földön Jézusért könnyhullatással dolgoztunk, küzdöttünk és fáradhatatlanul harcoltunk. Mily nagy és szent a mi elhivatásunk kora ifjúságunkban. A világ mennyi szennyétől, bánatától, elkápráztatásától mentett meg bennünket Jézusunknak magához láncoló, hívó szava. Él-e bennünk az a nagy szeretet, mellyel viszonznunk kellene mindezt?

Hozzátok fordulunk és kérünk titeket, kik korszerinti ifjú munkások vagytok Isten szántóföldjén, olyan munkára, amilyenre csak az első szeretet tüze hajthat mindannyiunkat. Kérünk titeket hűséges munkára, felelősségteljes odaadásra, hogy jutalmunkra, mely eltételezett számunkra, méltóknak találtassunk. Könyörögjünk Istenhez az Ő Szentlelkéért, hogy újítsa meg bennünk az első szeretet lángját, hogy ügyéért dolgozva az Ő országának polgárai lehessünk. Célunk e sorok által veletek összeköttetésben

lenni, hogy ezáltal egymást buzdítsuk e lelki harcban, hogy a megfáradtaknak üdítő italt nyujtsunk megerősödésükre. *Szabó Józsefné*

A Budapest „A” gyülekezet ifjúsági vezetője

Az első gyümölcsök. A gazda mindenkor gyönyörködve nézi ültetvényeinek fejlődését. A gyümölcsösben az érett nagy fák rendkívül kedvesek szemében, s a gyümölcsökkel megrakott ágak megörvendeztetik. De legjobban örül mégis az új telepítés, a fiatal fák első gyümölcseinek. Ilyen nagy örömben volt részünk Debrecenben január 15-én, amikor a kedves Murányi testvérünk négy kedves lelket merített alá, a hullámsírba temetvén a régit, az őt. Két lélek az újfehértói gyülekezetet szaporította az üdvözülendőkkel, kettő pedig a debreceni gyülekezetnek drága gyümölcse. Az Úr engedje meg, hogy új testvéreink maradandó gyümölcsök legyenek az Úr házában. *Delizotti K.*

Hírek Szlovákiából. Munkás-gyűlések. Kemény munkában töltött év van mögöttünk. Hálásak vagyunk mennyei Atyánk iránt mindazokért, amiket segedelmével elérhettünk és mint munkások január hó közepén összegyűltünk, hogy a jövő évi munkánkra nézve terveket fektessünk le. Lelkekben igen szép aratásunk volt és négy új gyülekezetet alakíthattunk. Különös gondot fordítottunk gyülekezeteink belső építésére és testvéreink lelki életének emelésére. Ez a fáradozásunk sem volt hiábavaló, Isten áldása kísérte munkánkat, mert tizedben és adakozásokban kb. 20%-os emelkedést tapasztalhattunk. Bizalommal láttunk a munkához, mert láttuk, hogy az Úr velünk volt.

Kerületi gyűlésünk Bratislaván (Pozsonyban). A konferencia napjai az áldás napjai. Különösen a kerületi gyűlések gazdag lelki áldások forrásai. Uniónk előljáróján kívül még egy ritka vendégünk volt, Lesovsky testvérünk, régebbi ifjúsági titkárunk — jelenleg szíriai misszionárius. Mindkét atyánkfia áldásos órá-

Testvéreink, kik a Román-Unió területén száznál több aratási lapot terjesztettek el. 1. Login Péter, 2. Czédula István, 3. Magyar Emil, 4. Duma Pál, 5. Dinok Floarea, 6. Sonkuteánu Illyés, 7. Taiti Zsigmond, 8. Rad Rozália, 9. Gáspár József.

kat tartott. Mindvégig érezhető volt Isten Lelkének és működésének ereje. Doubravsky előljáró-atyánkfia szombati prédikációja után sokan álltak fel, hogy magukat az Úrnak átadják. Lesovszky atyánkfia esti előadásait érdeklődő nagy tömegek látogatták. Vetített képei és érdekes missziós emléktárgyai feltűnést keltettek. Magyarázatai elvezettek bennünket a kelet régi kultúrvilágába, de megismerhettük az ottani jelenlegi viszonyokat is. Egyidejűleg feltárult előttünk óriási missziói feladatunk, melyet mint Isten népének az utolsó napokban el kell végeznünk.

Ifjúsági szünidei találkozó a Magas-Tátrában. F. é. július havában, ha Isten segít, ifjúsági találkozót tervezünk a Magas-Tátrában. Magas-Tátra a Kárpátok legszebb része, érthető, hogy a turisták nagy száma évről-évre felkeresi. Szépségei elragadók. Mi is élvezni akarjuk a

GYERMEKISKOLA

1937 április 3.

Pál apostol harmadik misszió-útja; Pál és Apollós Efézusban. Apcs. 18, 23—28. 19, 1—20.

Aranyszöveg: Apcs. 19, 17.

Antiochia volt az az anyagyülekezet, mely Pál apostolt első misszióútjára kiküldte. Miután Pál apostol egyideig az antiochiai gyülekezetben időzött, elindult, hogy a kisázsiai gyülekezeteket meglátogassa. Ez volt harmadik térítő útja. Meglátogatta a derbei, lystrai, iconiumi gyülekezeteket és képzelhetjük, hogy az ottani hívők mennyire örvendtek szeretett prédikátoruknak, Pál apostolnak. Isten nagyon megáldotta Pál apostolnak közöttük végzett munkáját.

Az Úr még több apostolt is elhívott, hogy az örömezenetet a világ ama részében hirdessék. Ezek közül való volt Apollós is. Aquila és Priscilla hallották Apollóست a zsidók zsinagógájában beszélni. Apollós csak a János keresztségét és prédikációit ismerte; tehát Aquila és Priscilla megismertették vele János művének nemcsak kezdetét, hanem befejezését is, azaz a Jézus Krisztusról szóló igazságot. Apollós hitt és azután még nagyobb erővel prédikált, kimutatta a Bibliából, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia.

Pál apostol megemlékezett az efézusiaknak régebben tett ígéretéről és meglátogatta őket. Ezek a hívők szintén csak a János keresztségét ismerték. Pál elmondotta nekik is a Jézusról szóló örömezenetet, amit ők szívesen fogadtak és megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevében. — Pál apostol beszélt Efézusban a zsidók zsinagógáiban három hónapon át és az Írásokból bizonyította, hogy Jézus a Krisztus. Ezután a pogányok templomaiban prédikált Efézusban még két esztendeig és „Isten sok csodat művelt ottan Pál apostol által.”

Efézusban sok híres varázsló élt, ördögi mesterségükkel csalták a népet. Ezek közül többen hallgatták Pált és hívők lettek. Ezek összehordták a varázslásnál használatos könyveiket és eszközeiket és mindenki láttára elégették azokat. Az elégetett könyvek értéke ötvenezer ezüstpénz volt, ami akkor nagyon nagy összeg volt.

Nem szolgálhatunk Jézusnak, ha fel nem hagyunk gonoszságainkkal. Saját rossz útainkat el kell hagynunk. A magunk multságára felhasznált időt ezentúl mások segítségére kell fordítanunk. A magunk élvezeteire elköltött pénzt ezentúl Isten művének javára kell adnunk. Ha képesek vagyunk mindezt megtenni, akkor mutatjuk meg, hogy igazán keresztények akarunk lenni.

1937 április 10.

Az efézusi lázadás. Apcs. 19, 21—41.

Aranyszöveg: 2. Móz. 20, 4. „Ne csinálj magadnak faragott képet.”

Előbbi leckénkben tanultuk, hogy Efézusban sok varázsló elégette könyveit és szerszámaikat és az Úrhoz tért. Pál apostol tovább akart utazni Kisáziában, maga helyett elküldte Timótheust és még egy társát Macedóniába, ahová az Úr őt egy látomásában elhívta. Mielőtt azonban Pál elhagyhatta volna Efézust, az ottani hívőkre nagy bajok szakadtak. Ebben az országban az emberek általában Diana istennőt imádták és tiszteletére Efézusban gyönyörű fehérmárvány templomot építettek. Az emberek Diana istennő szobra előtt mondták el imáikat, bár ez a szobor éppoly

kevésbé hallotta, vagy értette könyörgéseiket és éppúgy nem segíthetett bajaikon, mint egyéb márvány, vagy fa, vagy kődarabkák.

Efézusban sok mesterember foglalkozott Diana istennő kicsinyített szobrának készítésével s az emberek ezeket a kicsinyke ezüst szobrocskákat utazásaik és munkájuk alatt mindenfelé magukkal és magukon hordták. Azt hitték, hogy ezek a kis képmások távoltarthatják tőlük a bajt, veszélyt és szenvedést. Akik pedig Jézusban hívők lettek, többé nem törődtek ezekkel a képekkel, s az ötvösművesek kevesebbet adtak el belőlük. Ez pedig nagyon felbőszítette őket.

Egyike ezeknek az ezüstműveseknek, Demeter, összehívta Efézus összes ötvöseit. Így szólt hozzájuk: „Tudjátok, hogy ebből a mesterségből van a mi jólétünk, ez a Pál pedig azt tanítja, hogy nem istenek azok, melyek kézzel csináltak.” De nemcsak pénzvesztéségre éri őket ezáltal, hanem „Dianának temploma is semmibe vétetik és elvész az ő nagysága.” Mikor az emberek ezt meghallották, felbőszültek és egyhangúan kiáltották: „Nagy az efézusi Diana!” Az egész város felzúdult, Pál társait, Gájust és Arisztárkhust elfogták és velük a színházba rohantak. Pál, társai megmentésére közéjük akart menni, de barátai nem engedték, hanem kérték, hogy meneküljön a városból. A szintéren óriási volt a zaj és forrongás. Sándort, ki nagy ellensége volt a keresztényeknek, szólásra hívták fel, de mivel zsidó volt, a pogányok nem akarták meghallgatni, hanem Dianát éltették. A város jegyzője csendesítette le a lázongó tömeget, mondván, hogy akiknek panaszuk van Pál ellen, azok a bíróság-hoz forduljanak. Mindezt a lázongást Demeter és társai idézték elő, mert jobban szerették a pénzt, mint az igazságot. Kiűzték Pált, mert csak a pénzt kívánták. Amit jobban szeretünk mint az Urat, az a mi bálványunk.

1937 április 17.

Utazás Jeruzsálembe. Apcs. 20 fejezete.

Aranyszöveg: Apcs. 20, 35. „Jobb adni, mint venni.”

Az efézusi lázadás elcsendesedett. Pál elhatározta, hogy tovább megy Macedóniába. Meglátogatta Korinthust, Thessalonikát, Bereát, Filippit és mindenütt bátorította a hívőket. — Éppen, mielőtt Görögországot elhagyni és a Jeruzsálembe vivő hajóba beszállni készült, meghallotta, hogy zsidók leleselkednek rá, hogy megöljék. Tehát irányt változtatott és Macedónián át indult vissza. — Pál apostol a kisázsiai gyülekezetekben pénzt gyűjtött a jeruzsálemi gyülekezet szegényei számára. A pénz őrizetére és a veszedelmes helyeken Pál védelmére atyafiak kísérték útján. Troásban egy hétig tartózkodtak. „A hétnek első napján pedig a tanítványok egybegyűlvén a kenyér megszegésére, Pál prédikál vala nékik, mivelhogy másnap el akara menni; és a tanítást megnyújtá éjjelig. Vala pedig elegendő szövétnék a felházban, ahol egybe valának gyűlve.” A bibliai időszámítás szerint, a szombatot követő estén tartott előadás a hét első napjára esik. Ezen az előadáson történt, hogy egy Euthikus nevű ifjút, aki a felsőház ablakában ülve elaludt és onnan leesett és meghalt, Pál, Isten segítségével feltámasztotta. — Pál apostol az egész éjjelen át tanított, s kora reggel gyalog indult Assosba, ahol találkozott a hívekkel. A hajóval Milétusba

érkezve, elküldött Efézusba és magához hívatá a gyülekezet véneit. Pál elbeszélte a véneknek, hogy a gyülekezet sorsáért mennyire aggódik és hogy a zsidók élete ellen törték ezen az útnán is, pedig Pál mindig teljes jó szívvvel tanította a népet a zsinagógákban, nyilvánosan és otthonaikban. Mindenkit figyelmeztetett, hogy meg kell térniök bűneikből és hinnök kell Jézusban, ha üdvözülni akarnak. —

Pál apostol a Lélek kényszerének engedve sietett Jeruzsálembe, tudván, hogy ott fogság és nyomorúság vár rá. Elbúcsúzott a vénektől, kik sírtak, mert tudták, hogy nem látják többé az ő orcáját. Isten Lelke kísérté Pált és segítségére volt a rá váró nehéz helyzetben, ugyanúgy, mint ahogy segített az efézusi véneknek a jót cselekedni. Isten Lelke nekünk is segítségünkre van a jó munkálásában.

1937 április 24.

Pál harmadik missziói útja Jeruzsálemben végződött. Apcs. 21, 1—17.

Aranyszöveg: Gal. 6, 14.

Pál Milétusból tovább utazott Kóuson át Rhodusba, onnét pedig Patarába. Patarában átszálltak egy másik hajóba, mellyel Tirusba eveztek. Ott Tirusban hét napig tartózkodtak, s felkeresték a tanítványokat, kik intették Pált, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. Mielőtt Cezáreába a hajó útra kelt volna, a hívők feleségeikkel és gyermekeikkel együtt kikísérték Pált a tengerpartra, s ott a parton térdreborulva együtt imádkoztak.

Cezáreában találjuk Fülöpöt, ki a hét diakónus egyike volt a kereszténység első idejében. Később Fülöp Samáriában prédikálta az evangéliumot a pogányoknak. Azután ő találkozott az etiopiai kamarással, kinek megmagyarázta a próféciát és azután megkeresztelte, mert hitt Jézusban. Pál apostol Fülöp házában szállt meg. Fülöpnek négy leánya volt. Mind a négyen hittek Jézusban és Isten többiben látomásokban tanította őket. Fülöp házában Pált és kísérőit örömmel fogadták.

Lukács, Pál kísérőinek egyike az Apcs. 21, 10—14 verseiben írja le a cezáreai élményeket.

Cezáreából néhány tanítvány, Pál és kísérői elindultak Jeruzsálem felé, 70 mérföld gyalogútra. Megérkeztek után az atyafiak örömmel fogadták őket. Pál harmadik téréitő útja bevéződött. — Minél jobban megismerkedünk Pál apostollal, annál inkább megértjük, hogy neki csak az okozott örömet, amivel mennyei Atyját megörvendeztette. Pálhoz hasonlóan legyünk készek engedelmeskedni Istennek, még ha nehezünkre esik is.

1937 május 1.

Pált elfogják a templomban. Apcs. 21, 18—40.

Aranyszöveg: Máté 5, 10.

Négy év telt el Pál utolsó jeruzsálemi látogatása óta. Azóta sokat utazott, szárazon és vízen, prédikálván Jézus evangéliumát. Jeruzsálemi barátai türelmetlenül várták az alkalmat, hogy Pált láthassák és munkájáról hallhassanak. Megérkezését követő napon, Jakab és a vének összehívták a hívőket és Pál elbeszélte nekik, hogy Isten milyen csodálatosan munkálkodott általa a pogányok között. Pál elbeszélte, hogy a bűnösök hogyan tértek meg Jézushoz és a gyülekezetek száma hogyan növekedett. Elmondotta, hogy Isten indította ezeknek a hívőknek szíveit, hogy a jeruzsálemi gyülekezet szegényei számára adományokat küldjenek. Pál

felszólítására a vele jött hat atyafi a gyülekezet elé járult és letették adományait. Az egész gyülekezet „dicsőítette az Urat”.

A jeruzsálemi gyülekezet néhány tagja mondotta Pálnak, hogy azt a hírt hallották, miszerint Pál a Mózes által a zsidó népnek adott ceremóniákat nem tartja meg. Barátai óhajtották, hogy Pál vegyen részt ezekben a zsidó ceremóniákban, hogy ezáltal bebizonyítsa, hogy az ellene felhozott vádak alaptalanok. Pál tudta, hogy ezek a ceremóniák nem szükségesek, de a békesség kedvéért részt vett az egyik szertartáson. Mialatt Pál a templomban a pappal beszélgetett, ellenségei észrevették. Felizgatták ellene a tömeget és kezüket rávetették. (Lásd: Apcs. 21, 28—40.) Majd láthatjuk, hogy Agabus jövendölése miként teljesedett be. A sokaság ordított és megakartá ölni Pált, úgy, hogy az ezredesnek kellett őt biztonságba helyezni. Pál kívánságára az ezredes megengedte, hogy a tömeghez szólhasson. — A történetek alatt Pál szívében semmi félelem sem volt. Jól emlékezett Jézusnak ama szavaira, melyeket aranyiszövegünkben olvastunk.

1937 május 8.

Pál beszéde a tömeghez. Apcs. 22. fejezete.

Aranyszöveg: János 15, 12.

Pál apostol a felbőszült zsidók gyilkos haragjától a római katonák védték meg. Az ezredes megengedte neki, hogy honfitársaihoz beszélhessen; Pál a várőrtőn lépcsőin állva, letekintett zsidó testvéreire, szíve irántuk való szármalommal és szeretettel volt telve, annak ellenére, hogy életére törték.

Mikor a zsidók meghallották, hogy héber nyelven szól hozzájuk, lecsendesedve, nyugodtan állva hallgatták. Voltak, kik még nem ismerték őt, tehát előadta élete történetét. Társusban született és nevelkedett az atyák törvényei szerint. Azután Jeruzsálembe jött és itt a híres Gamáliel tanította tovább a zsidók törvényeire. Olyan buzgón ragaszkodott Istenhez, miként bármelyik hallgatója.

Midőn először hallott Jézus híveiről, gyűlölte őket és azt hitte, hogy helyesen cselekszik, ha őket megkötözi és tömlőcbe veti, mind férfiakat mind asszonyokat. Ezeket senki sem tagadhatta, mert a tömegben voltak papok és vének, kik tudták, hogy Pál engedélyt nyert Jézus követőinek elfogására és megbüntetésére.

Azután Pál elmondotta nekik, hogy mi okozta a benne végbement változást. Apcs. 22, 6—8. — A tömeg figyelt és Pál tovább beszélt hozzájuk, hogy mihelyt felismerte eddigi útjának helytelenségét, bocsánatot kért Jézustól és azóta is Jézusért dolgozik, nem pedig ellene.

Pál folytatta beszédét és elmondotta, hogy egyszer, midőn a jeruzsálemi templomban imádkozott, Jézus más parancsot adott neki. (Olvassátok Apcs. 20, 18—21.) Mikor Pál kiejtette előttük Jézus parancsát, hogy: „Éredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé”, akkor ismét kiáltozni kezdett a tömeg: „Töröld el a föld színéről az ilyent, mert nem illik neki élni.” Annyira gyűlölték a pogányokat, hogy nem akarták elhinni, miszerint Isten Pált hozzájuk küldte. Nem tudták elviselni azt a gondolatot, hogy Isten szemében a pogányok velük egyenlőek lennének.

Az ezredes nem értette Pál héber nyelvű beszédét s amikor a zsidók viselkedését látta, azt hitte, hogy Pál valami nagyon rossz dolgot művelhetett. Megparancsolta, hogy Pált vigyék a várba és korbácsütésekkel vallassák ki. Azt hitte, hogy Pál beismeri bűnét, ha nagyon elverik. Pál a testi kínzástól megmenekült, mert római polgár lévén, a rómaiak

nem használjuk ki. Gyakran kell vizsgálnunk lelkiünk állapotát és szívünket és bensőnket ki kell tárni az igazság napjának sugarai előtt. Ha őszinte istenfélelemmel jönnénk az Úr elé az ő házába és arra gondolnánk, hogy Isten színe előtt állunk, akkor ez a csend ékiesen szólna. Másból helyénvaló lehet, ha egyébként ártatlan, a szittogás, nevetés vagy beszélgetés, de az Úr házában, hol Őt imádják, *sohasem* engedhető meg. Bensőnket elő kell készítenünk Isten Igéjének befogadására, hogy szívünket valóban befolyásolhassa.

4. A prédikációk alatt mi lebegjen szemünk előtt?

"Kedves Testvéreim, a prédikációk alatt gondoljatok arra, hogy hivatott szolgálja által Isten szava szól hozzátok. Figyelmes hallgatók legyetek! Egy pillanatot se aludjatok, mert éppen azok az igék veszhetnek el számotokra, melyekre legnagyobb szükségetek van. Igék, melyeket megszívlelve, megóvtak volna benneteket a rossz útra való tévelygéstől. Sátán és angyalai mindig azon fáradoznak, hogy értelmeket bénítsák, ne hogy meghalljátok az intelmeket és figyelmeztetéseket, vagy ha már meghallottátok, ne érintse szíveteiket s ne hassa át élteteket. Isten figyelmes hallgatókat kíván. Mialatt az emberek aludtak, hirtette el Sátán a konkolyt."

5. Az istentisztelet végeztével hogyan viselkedjünk?

"Ima alatt teljesen nyugodtan viselkedjünk, félvén, ne hogy elveszítsük szívünkben Krisztus békéjét. Isten jelenlétének tudatában, tolongás és hangos beszéd nélkül hagyjuk el a termet. A folyosókon se csoportosuljunk, hogy egymást üdvözöljük és ne álljunk útban. Isten házában egész területét szent ünnepélyesség vegye körül; ne alacsonyítsuk le gyülekező helyé, hol barátainkkal találkozunk, mindennapi dolgainkat megbeszéljük vagy üzleti ügyeinket tárgyaljuk. Mindez nem Isten házába való."

Vége

Előkészületek a közelgő vég idejére.

1. Mít mond a prófécia az Istennel való találkozásunkhoz szükséges előkészületről?

"Láttam, hogy sokan a szükséges előkészületet elmulasztották s várakoztak a "felüdülés" és a "késői eső" idejére, melyek őket elkészítsek, hogy az Úr napján megállhassanak és színe előtt élhessenek. Ó, hányan maradtak a nyomorúság idején minden védelem nélkül. Elhanyagolták a szükséges előkészületeket s ezért nem részesülhettek abban a felüdülésben, melyet mindannyiunknak meg kell szerezniünk, hogy a szent Isten színe előtt élhessünk... Láttam, hogy senki sem részesülhet a felüdülésben, ki nem győzött le minden bűnt, büszkeséget, önzést és a világ szeretetét. Minden igazságtalan szó és helytelen cselekedet felett győznünk kell. Jöjünk mindközelebb az Úrhoz és komolyan lássunk utána, hogy a szükséges előkészületeket megtegyük, hogy az Úr napjának harcában megállhassunk. Gondoljunk arra, hogy Isten szent és csak szent lények lakozhatnak örök színe előtt." (EW. 71.)

2. Akik erre az ünnepélyes órára elkészülnek, milyen tapasztalatokat tesznek?

"Jákob félelmetes éjszakája, midőn imában esedezett az Ézsau kezéből való szabadulásért, szemlélteti az Isten népének a nyomorúság idején teendő tapasztalatát... Úgy látszott, hogy Jákob fegyvertelen és védetlen seregével az erőszak és megszállás áldozatául fog esni. Gondterheim és félelmén kívül még lelkiismeretének vádjai nehezdedtek elviselhetetlen súlyként rá; hiszen saját bűne döntötte veszélybe. Egyetlen reménye Isten kegyelme volt; egyetlen mentsvára az ima. Mégis a maga részéről mindent megtett, hogy bátyjával szemben elkövetett igazságtalanságát jótégye és a fenyegető veszélyt elhárítsa. Ugyanígy kell Krisztus követőinek is cselekedniük, midőn a nyomorúság idejéhez közelegnek. Mindenképpen arra kell törekedniük, hogy magukat a nép előtt a helyes világlátásba helyezték, az előítéletet letegyerezzék és a lelkiismeret szabadságát fenyegető veszélyt elhárítsák." (GC. 616.)

3. Eme próba alatt az imádkozó csoport szívét milyen teher nyomja?

"Bárha Isten gyermekeit életükre törő ellenségeik veszik is körül, a félelem, amit kiállanak, nem az igazság miatt való üldözetés folyamánya; nem, inkább azért félnek, hogy talán nem minden bűnüket bánták meg és esetleges hibáik által nem részesülhetnek Krisztus szavainak beteljesedésében, melyek szerint „megőrzi őket a kísértés óráiban, mely az egész föld kerekiségére elkövetkezik”. Ha biztosak lehetnének a bűnbocsánatban, nem hátrálnának sem a mártíromság sem a halál előtt; pedig ha méltatlanoknak bizonyulnak és jellemhibáik végett életüket veszítik, akkor ezáltal Isten szent nevét gyaláznák meg.” (GC, 619.)

4. Mit tudunk azokról az állapotokról, melyek Isten népét eme nehéz próbák idején körülveszik? Kik vágyakoznak az imádkozók megmentésére?

"Nemsokára láttam, hogy a szentek lelki félelmeken mentek keresztül. Úgy látszott, hogy a föld gonosz lakói körülvették őket. Minden ellenük fordult. Néhányan félni kezdtek, hogy Isten mégis elhagyta őket és hogy az istentelenség kezei vehetnek véget életüknek. Bár csak szemük láthatottak volna! Akkor észrevehették volna Isten angyalait, amint táborát állták körülöttük. Most érkezett hozzájuk a felbőszült hitetlenek csapata, utánuk egy hordagonosz angyal, kik a gonoszokat a szentek megőlésére ingerelték. Mielőtt azonban Isten népéhez közeledhettek volna, a hatalmas, szent angyalok csapatát át kellett volna törniük. Ez pedig lehetetlen volt. Isten angyalai visszatarították az istentelen tömeget és az izgató gonosz angyalokat.

A szentek részére ez volt a borzalmak és félelmek ideje. Nappal és éjjel könyörögtek Istenhez szabadításért. A látszat szerint nem volt részükre menekvés. A gonoszok már győzelmi énekbe kezdtek, mondván: „Miért nem szabadít meg Isten titeket a mi kezünk közül? Miért nem szálltok az egbe és mentitek meg a tetteket?” De a szentek mindegyike nem ügyelték. Jákobhoz hasonlóan küzdöttek Istennel. Angyalok vágyakoztak, hogy őket megmentse. de még egy kissé várnok kellett; Isten népének ki kellett ürtenie a pohárt és a keresetséggel meg kellett keresztelkednie. Hűségesen, feladatukat teljesítve örködték felet-

A gyülekezet Isten háza.

1. A földi szentély szentségének tanulságai. Milyen veszély fenyegeti a hívőket?

Mi, keresztények tanulhatnánk abból, hogy Izrael földi szentélyét milyen szentséggel vette körül; hogy hogyan kell tekintenünk azt a helyet, ahol az Úr egyesül népével. Népünknel istentiszteleti szokásaikban nagyobb változások láthatók, azonban nem javulás, hanem hanyatlás mutatkozik. A bennünket Istennel összekötő értékes, szent dolgok hamar elvesztik kedélyünkre és szívünkre gyakorolt hatásukat és a közönséges dolgok színvonalára süllyednek. A régi Izrael mélységes tisztellete, mellyel a szentély iránt viselhettek, midőn szent szolgálatban Istenhez közeledtek, mintha teljesen megszűnt volna közöttünk. Isten adta ki rendelkezéseit, mellyel szolgálatát előírta és azt minden mulandó fölé emelte.” (Bizonyosságok)

2. Mi az, ami az Isten imáadásának helyét szentté teszi?

"Midőn Mózes az égő csipkebokrot látta és közelebb írt, hogy ezt a csodálatos látványt megnézze, mert nem tudta, hogy Isten van jelen a bokorban. Isten így szólt hozzá: Ne jöjj ide közel, oldd le a te saruidat lábadról; mert a hely, amelyen állasz, szent föld. Mózes pedig elrejté az ő orcáját, mert fél vala az Istenre tekinteni.” (Olvasd továbbá Józsué 5, 13—15)

3. Hogyan viselkedjünk Isten házában?

"Az áhítatos hívők tisztelettel lépjenek be a gyülekezeti helységbe és nyugodtan foglalják el helyeiket. Nem illő, ha hanyagul a helységben levő kályha köré gyülekeznek. Ne túrjuk az Isten házában, sem istentisztelet előtt sem pedig utána, a közönséges beszélgetést, suttogást, nevetélest. Bensőséges, igaz istenfélelem jellemezze az imádkozókat. Ha az istentisztelet megkezdésére várakozunk kell, őrizzük meg az áhítat igazi lelkiületét a csendes elmélkedés által és emeljük fel szívünket Istenhez, hogy az istentisztelet szívünknek maradandó áldására és lelkek meggyőződésére és megtérésére szolgáljon. Gondoljunk arra, hogy mennyi küldötték vannak jelen. Nyugtalanságunk által sokat veszítünk az Istennel való fenséges érintkezés örömeiből, mert az elmélkedés és ima perceit

„Nemsokára megjelent egy nagy fehér felhő, melyen az ember Fia ült. A messze távolból ez a felhő igen kicsinynek látszott. Midőn a földhöz közelgett, láthattuk Jézus dicsőségét és fenségét, kijövéen győzve és hogy győzön. Szent angyalok serege, fejteiken fénylő koronákkal, kísérték Őt. Egyetlen nyelv sem képes ezen jelenet dicsőségét leírni. A fenséges, túlszárnyalhatatlanul dicső, élő felhő mind közelebb jött és láthattuk Jézus magasztos alakját. Nem főtviskoronát, hanem a dicsőség koronáját viselte szent fején. Ruháján és derekán vala írva az ő neve: királyok Királya és uraknak Úra.” (Tapasztalatok és látomások.)

tük az angyalok. Isten nem engedte, hogy neve a pogányok között szegyént valljon. Nemsokára eljón az az idő, midőn hatalmas erejét megmutatja és szentjeit megváltja, dicsősége teljességében. Neve dicsőítésére minden egyes lelket megvált, ki türelmesen várta őt s kinek neve az élet könyvébe beíratt.” (EW. 283. 284.)

5. Akik Krisztus főpapi szolgálatát alá nem értékelték Isten Igéjét és a bűnbánatra szóló felhívásra nem figyelték, mit fognak tapasztalni?

„Aki Isten Igéjét nem becsülték, ide-oda futkostak, egyik tengertől a másikig, reggeltől-éjfélig, hogy azt keressék. Az angyal így szólt: „De nem találják meg.” Éhség van az országban, nem kenyér utáni éhség, nem víz utáni szomjúság, hanem az Úr szavának hallására. Mi mindent adnának Isten egy elismerő szaváért; de nem, éhezniök és szomjúhozniök kell. Napról-napra lebecsülték az üdvösséget, többre értékelték a földi vagyont és világi gyönyöröket mint a mennyei kincseket és indulatokat. Jézust elvetették és szentjeit megvetették. Aki tisztátalan, legyen továbbra is tisztátalan.” (EW. 281. 282.)

6. Mi lesz a következménye annak, hogy Isten Lelke elhagyja a földet és hogy a gonoszok védelem nélkül és Sátán hatalmára hagyatva maradnak?

„Midőn Jézus elhagyja a Szentek Szentjét, a föld lakóira sötétség borul. Abban a rettenetes időben az igazaknak közbenjáró nélkül kell élniök a szent Isten színe előtt. Az istentelen embereket fékentartó hatalom megszűnt és Sátán teljesen uralmába keríti a megátalkodottakat. Isten türelme véget ért. A világ elvetette Isten kegyelmét, szeretetét megvetette és törvényét lábbal tiporta. Az istentelenek tullépték a részükre engedélyezett kegyelmi időt; oly sokáig és oly nyakasan állottak ellene Isten Lelkének, hogy végül elvonta tőlük. Mivel Isten kegyelme nem védi őket többé, nincs védelmük gonosz ellenségükkel szemben. Akkor Sátán a föld lakóit az utolsó nagy nyomorúságba dönti. Ha Isten angyalai az emberi szenvedélyek borzalmas viharait már nem tartják féken, akkor a vizsaly összes hatalmas hatalmai szabadon garázdálkodhatnak. Az egész világ olyan romlásba szakad, mely borzasztóbb lesz, mint a régi Jeruzsálemet ért pusztulás.” (GC. 614.)

7. Isten hűségesei hogyan részesülnek abban az időben a szükségesség ellátásában?

Az Úr ismételten megmutatta nekem, hogy ellenkezik a Biblia szellemével, ha a nyomorúság idejére testi szükségleteink fedezéséről akarunk gondoskodni. Láttam, hogyha a hívők élelmiszereket takarítottak be maguknak házaikban vagy földeiken, erőszakkal elrabolták azokat tőlük a nyomorúság, a kardél, éhség és döghalál idejében és idegenek aratták le mezőik termését. Akkor jó el számunkra az Istenbe vetett teljes bizalom ideje és ő gondoskodik rólunk. Láttam, hogy kenyerünk és vízünk biztosítva van és sem éhséget, sem szükségét szenvedni nem fogunk, mert Isten hatalmas, hogy részünkre a pusztában is asztalt terítsen. Ha szükséges lesz, hollókat fog küldeni táplálásunkra, miként Illés idejében, vagy mannákat hullat az égből, mint Izráel idejében." (EW. 56.)

8. Földi birtokaik feletti rendelkezés tekintetében a hívők milyen tanításban részesüljenek, mielőtt beállana „a nyomorúságos idő, amilyen még sohasem volt”?

„Hazaik és birtokaik semmiféle védelmet vagy hasznót nem nyújtanak a szenteknek, mert a dühöngő csöcselék elől menekülniök kell; abban az időben birtokuk már nem szolgálhat a jelenvaló igazság terjesztésére. Isten megmutatta nekem, hogy az ő akarata, hogy a szentek mindentől szabaduljanak és áldozattal erősítsék meg Istennek kötött szövetségüket, mielőtt a nyomorúságos idő eljönne. Ha tulajdonukat Isten oltárára helyezték és komolyan kéri az Urat, hogy kötelességeiket kijelentse nekik, meg fogja nekik mutatni, hogy birtokaikat mikor adják el. Akkor a nyomorúság idején szabadok lesznek és semmi sem fogja őket visszatartóztatni." (EW. 56. 57.)

9. Mialatt a jó és gonosz közötti küzdelem tetőfokát érné el, ki jelenik meg személyesen a földön? Milyen nagyszerű dolgokat fog a hitező híresztelni?

„A csalás nagy drámájának koronázó tényle az lesz, amidőn Sátán Krisztust megszemélyesíti. Az egyház hosszú ideig vallotta, hogy reménységének beteljesülése az Údvözítő eljövetele. A nagy csaló úgy akarja magát feltüntetni, mintha Krisztus jött volna el. A föld különböző helyein megjelenik Sátán az emberek között, mint egy fenséges

lény, vakító fényességben, hasonlóan a Jelenések könyvében az Isten fiáról szóló leíráshoz. A Sátánt körülvevő dicsfény fényesebb, mint aminőt halandó szemek valaha láthattak. Diadalkiáltások hangzanak a levegőben: Krisztus jött el! Krisztus eljött! Az emberek leborulva imádják őt, mialatt Sátán kezét terjeszti ki felettük és megáldja őket. Szelíd, joakaró hangon néhány kegyelmes mennyei igazságot fog hangoztatni, melyeket az Údvözítő mondott; gyógyítja a nép betegségét és azt állítja, — Krisztus jellemét utánozva — hogy a szombatot a vasárnapra helyezte át és megparancsolja, hogy az általa megáldott napot kell megünnepelni. Kijelenti, hogy a szombat megünnepelői az ő nevét káromolják, mivel vonakodnak angyalaira hallgatni, kiket az igazság világosságával küldött hozzájuk. Ez az az erős, szinte lenyűgöző csalás. Hasonlóan a szamaritanusokhoz, kiket a varázsló Simon vezetett tévútra, a tömeg, kicsinyek és nagyok, őt figyelik és kijelentik: „Ez az Istennek ama nagy ereje!” (GC. 624. 625.)

10. Közvetlenül az Isten népének végleges megváltása előtt, milyen jelek lesznek láthatók a mennyen és a földön? A mennyből kinek hangja fog hallatszani?

„A menny megnyílt és bezárult és megindulni látszott. A hegyek rázkódtak, miként nádszálak a szélben, s sziklákat hanytak maguk körül. A tenger forrott mint fazék és köveket vetett a földre. Midőn Isten, Jézus eljövételének óráját kihirdette és népével örök szövetséget kötött, minden mondat után szünetet tartott, mialatt szavai a föld felett elhangzottak. Isten Izraele, szemét felfelé irányítva figyelt a Jehova ajkairól jövő szavakra, melyek villámcsapásokként hatottak. Félelmetes ünneplésszerű uralkodott. Minden mondat után a szentek így kiáltottak: „Dicsőség, halleluja!” Arcukat Isten dicsősége megvilágította, miként Mózes arcát, mikor a Sinai hegyről lejött. Eme dicsfény miatt az istentelének nem bírtak rájuk tekinteni. És midőn az örök áldás kimondatott az Isten tisztelői felett, kik a szombatot megtartották, felhangzott a győzelem hangos kiáltása a fenevad és képe felett.” (EW. 285. 286.)

11. Az Istenhez és törvényéhez hűségeseknek dicső győzelmet hogyan írja le a prófécia?

törvénye szerint nem volt szabad őt megbüntetni, mielőtt ki nem hallgatták és ítéletet nem hoztak ellene. Ezért az ezredes összehívta másnapra a főpapok egész tanácsát, hogy Pált előtűk kihallgassa.

Jézus, midőn e földön járt, tanítványainak az arany-szövegben foglalt tanítást adta. Pál őszintén szerette a rája haragvó és őt megölni készülő zsidókat, de szerette a pogányokat is, kikhez az Úr küldte őt, hogy nekik az üzenetet hirdesse. A zsidók gyűlöltek Pált, gyűlöltek a pogányokat is, s így nem tartották meg a szeretet parancsát, melyet Jézus adott nekik.

1937 május 15.

Pál a tanács előtt. Gyilkos terü Pál ellen.

Apcs. 23.

Aranyszöveg: Zsolt. 46, 1.

Másnap a tanács elé állították Pált, hogy az ezredes megállapíthassa, mi rosszat cselekedett. A tanács tagjai ugyanazok voltak, mint akik Istvánt halálra ítélték. A tanácsstagok arcan meglátszott, hogy Pált meg akarják ölni. Pál azonban nyugodtan állott előtűk s engedelmeükkel megkezdte beszédét. (Apcs. 23, 1.) Pál úgy vélte, hogy nem tett semmi rosszat és nem bűnös azokban, amivel őt vádolják. Pál nyugodt modora a zsidókat még jobban böszítette és Ananiás főpap megparancsolta, hogy a mellette állók üssék Pált szájon. A tanács tagjai között voltak sadduceusok, akik nem hittek a halottak feltámadásában, a farizeusok pedig hittek. Pál elmondotta, hogy ő farizeus és farizeus fia, a halottak remény-sége és feltámadása miatt helyezték őt vád alá. Pál különös-képpen arra gondolt, hogy Jézus feltámadt a halálból.

A farizeusok erre kijelentették, hogy semmi rosszat sem találtak Pálban, ellenben a sadduceusok összeveszttek a farizeusokkal. Az ezredes pedig Pált a várba vitette.

A börtönben éjszaka megjelent az Úr Pálnak. (Apcs. 23, 11.) Pál ellenségei közül 40-en összeesküvést szöttek ellene, hogy megöljék. A papi tanács támogatta gyilkos terveiket. Erről a terről értesült Pál testvérének fia, aki elmondotta a titkos gyilkos szándékot az ezredesnek. Az ezredes elhatározta, hogy megmenti Pál életét és éjnek idején egy levéllel és nagy katonai kísérettel Félixhez, a kormányzóhoz vitette, Cezáreába. Félix a levél elolvasása után kijelentette, hogy mihelyt Pál vádolói megérkeznek, ki fogja őt hallgatni, addig pedig fogságban őriztette.

Pál, bár fogoly, de ellenségeitől mégis biztonságban volt. Isten volt segítségére a nyomorúságban. Ha nyomorunkban segítséget kapunk, tudjuk meg, hogy Isten küldte nekünk és adjunk hálát érte.

1937 május 22.

Pál Félix tisztartó előtt. Apcs. 24.

Aranyszöveg: Apcs. 24, 25.

Pál még csak öt napot töltött a cezáreai börtönben, midőn Ananiás főpap és a zsidók lejöttek Jeruzsálemből, hogy Pált bevádolják. Hoztak magukkal ügyvédet is, hogy az adja elő helyettük Pál rossz cselekedeteit.

Képzeld csak el az ítélőszék előtt lejátszódott jelenetet. Félix, fényes trónján királyi öltözékben. A trón közelében teljes főpapi díszben Ananiás; az ügyvéd és a tanuként érkezett zsidók. A másik oldalon, katonai védelem alatt, egyszerűen öltözve Pál, a fogoly. Az ügyvéd hízelgő hazugságokat mondott Félix helytartónak, hogy tetszését megnyerje, pedig egyike volt a legrosszabb kormányzóknak Judeában

A vádat Pál ellen három pontban foglalta össze: 1. Pál az egész világon zavargást idéz fel a zsidók között; 2. vezetője a názáreti Jézusban hívők seregének; 3. nem tartotta be a zsidók templomi törvényeit Jeruzsálemben. Tertullus azt állította, hogy Pált ki akarták hallgatni Jeruzsálemben, de Lisiás vette ki kezűkből az ügyet s küldte Pált Cezáreába. — Azt persze elhallgatta, hogy a zsidók kihallgatás nélkül megakarták ölni és hogy Lisiás Pál életét mentette meg azáltal, hogy Cezáreába küldte.

Azután Pál beszélhetett a maga védelmére. (Apcs. 24, 10—16.) Védőbeszédében Pál hangsúlyozta, hogy mindig igen ügyelt arra, hogy jó lelkiismerete legyen Isten és emberek előtt. Isten mindannyiunk szívében elhelyezett egy csendes, halk hangot, mely mindig a jóra int és óv a rossz cselekedetektől. Ezt a hangot csak magunk hallhatjuk meg. Ha kísértésben vagyunk, hogy rosszat tegyünk, ez a csendes hang beleszól gondolatainkba: „Ne tedd!” Ezt a hangot Pál „lelkiismeretnek” nevezte. Pál mindig engedelmeskedni akart ennek a benső hangnak.

A zsidók iránti szeretetéről tanuskodott az, hogy eljött, hogy népének alamizsnát és áldozatokat hozzon. Mialatt a templomban imádkozott, akkor fogták őt el ázsiai zsidók, kiknek itt kellene lenniök Félix előtt, ha van valami vádjuk Pál ellen.

Félix tudta, hogy Pált a vád alól fel kellene mentenie, de mivel nem akarta a zsidókat magára haragítani, a döntést elhalasztotta. Apcs. 24, 22, 23.

Pálnak még egy alkalma volt a kormányzó előtt bizony-ságot tenni. Bár Félix és Drusilla gyönyörű palotában laktak, szép ruhákban jártak, mégis szíveik telve voltak bűnnel és szükségük volt a Megváltóra. Pál beszélt Jézus bűnbocsátó erejéről. Arról is szólt hozzájuk, hogy mindenkinek Isten előtt kell számolnia cselekedeteiről. Ez lesz az ítélet órája. Félix megrémülve mondotta: „Eredj el, de mikor alkalmatosságom lesz, magamhoz hivatlak téged.” Elhalasztotta meg-térése idejét, s tudomásunk szerint nem is adta át szívét az Úrnak.

Ma is sokan halogatják az időt, hogy szíveiket átadják Jézusnak. Ez pedig nagyon veszélyes. A Szentlélek indít, hogy keressük bűneink bocsánatát és térjünk az Úrhoz. Ha állandóan elutasítjuk Jézust, szívünk megkeményszik és mind-inkább nehezebbé válik, hogy magunkat neki átadjuk. Ma a legkönnyebb, hogy Isten gyermekei legyünk.

Félix még sokszor beszélt Pállal, mert pénzt remélt tőle kapni, hogy fogságából szabadulhasson; de Pál nem akarta Félixet megvesztegetni. Félix a zsidóknak akart kedvezni s ezért Pált fogságban hagyta.

1937 május 29.

Pál Festus előtt. Apcs. 25. fejezete

Aranyszöveg: 1. Péter 4, 14.

Két évet töltött el Pál a cezáreai fogságban, midőn Félix helyett Festus lett az új helytartó. Festus felment Jeruzsálemben. A zsidók, kik ellenségei voltak Pálnak, még nem felejtették őt el és a maguk részéről előadták vádjaikat Festus előtt. Arra kérték Festust, hogy hozassa fel Pált Jeruzsálemben, mert maguk között elvégezték, hogy útközben megölik őt. Festus nem egyezett bele a zsidók kívánságába, hanem Cezáreában kívánt ítélezni Pál ügyében. Erre a tárgyalásra a zsidók már nem vittek magukkal ügyvédet, hanem ők maguk vádaskodtak Pál ellen.

Pál nyugodtan, bátran állíthatta védőbeszédében, hogy sem a zsidó törvények, sem a templom, sem Caesar ellen

nem vétett. Festus tisztán látta, hogy Pál ártatlan és nem kellene őt fogságban tartania. De azt is látta, hogy a zsidók megharagudnának rá, ha Pált szabadon bocsátja. (9. vers) Pál tudta, hogy a zsidók nem akarnak pártatlan ítéletet hozni felette és hogy élete köztük veszélyben forog. Pál kész lett volna meghalni, ha halálra méltó dolgot cselekedett volna, de nem akarta, hogy a zsidók ártatlanul halálra adják. A császár ítélőszékéhez felebbezett, a császár elé kellett állnia.

Várákoznia kellett, míg hajó indult Rómába és Pált addig is fogságban tartották. Ezalatt Festusnak látogatói érkeztek, Agrippa király és Bernicé, „hogy köszöntsék Festust”. Festus előadta Pál esetét Agrippának, (Apcs. 25, 13–22.) kit érdekel az ügy és Pált kihallgatásra Agrippa elé állították. Festus előadta, hogy a zsidók Pálról azt állítják, „hogy nem kell neki tovább élnie”, pedig semmi halálra méltó dolgot nem cselekedett. Festus azért kívánta Pál kihallgatását, hogy a császárnak a Pál ellen felhozott vádat jelenthesse, mikor őt fogolyként ítélet végett a császár elé küldi.

A zsidók évekig rosszat beszéltek Pálról. Pál sokat szenvedett azért, mert szerette Jézust és Igéjét. Tanuljuk meg e heti aranyszövegünket, hogy mikor szükségünk lesz rá, nekünk is vigasztalásul szolgáljon.

1937 június 5.

Pál Agrippa előtt. Apcs. 26. fejezete.

Aranyszöveg: 2. Kor. 6, 2.

Pál apostol Agrippa előtt ismét bizonyosságot tehetett a Jézus Krisztusban való hitéről. Elmondta élete történetét. Elmondta, hogy mikor és hogyan történt életében az a nagy változás. Jézus lépett be Pál életébe és kijelentette előtte magát és a Pál életében bekövetkezendő dolgokat. Jézus feladatot bízott az apostolra és Pál „nem volt engedetlen a mennyei látás iránt”.

Pál elmondta, hogy Isten küldte őt, hogy először prédikáljon a zsidóknak, azután a pogányoknak, „hogy bánják meg bűneiket és térjenek meg az Istenhez, a megtéréshez méltó cselekedeteket cselekedvén.” Ezért akarták őt megölni a zsidók s fogták őt el a templomban. Pál erősítette, hogy „semmit sem mondott azokon kívül, amikről mind a próféták megmondották, mind Mózes, hogy be fognak teljesedni, hogy a Krisztusnak szenvedni kell, hogy első legyen a halottak feltámadásában”.

Mindenkinek, aki hisz a prófétákban, hinnie kell Jézusban, mert a próféták róla szóltak. Agrippában is megszólalt a csendes, halk hang s meggyőzte őt, hogy Pál igazat beszél. „Majdnem ráveszel engem, hogy keresztény legyek” mondotta Pálnak. — Agrippa és tanácsosai megállapították, hogy Pált szabadon kellett volna bocsátani, ha a császárra nem hivatkozott volna.

Félix, mert halasztgatta, elmulasztotta az alkalmas időt. Agrippa „majdnem” — de mégsem lett keresztény. Ha az a kísértés ér, hogy halasszuk el a jónak munkálását, jusson eszünkbe mai aranyszövegünk.

1937 június 12.

Pált fogolyként Rómába viszik. Apcs. 27. fejezete.

Aranyszöveg: Zsolt. 34. 7.

Rómába a hajóút igen hosszú volt. Pált két barátja, Lukács és Aristárkhos kísérte. Mirában más hajóra szállt át, majd lassan és küzdelmesen elérkeztek az u. n. Szépikötőbe. Pál intette a századost és a kormányosmestert, hogy várjanak, míg a viharos időszak elmúlik és csak azután induljanak, de azok nem hallgattak tanácsára. Kihajózásuk után nemsokára nagy vihar támadt, úgy, hogy a rakományt ki kellett hajítaniok a tengerbe, s elvesztették minden reményességüket a menekülésre. Pál itt is bizonyosságot tett Istenről és a hajó egész személyzetének elmondotta, hogy Isten mindannyiok életét neki ajándékozta. Mivel Pálnak a császár elé kell járulnia, Isten megmenti őket, csupán a hajó fog elveszni. — A hajó legénysége, — hogy saját életüket megmentésük, — cserbe akarta hagyni hajóját, de mivel a vitézek követték Pál tanácsát, a hajósok terve meghiúsult. Pál bátorította őket s reménységet öntött beléjük, úgy, hogy mindnyájan megmenekültek. A katonák szándéka az volt, hogy a foglyokat levágják mielőtt partot érnének, de a százados ezt megtiltotta.

Pál által adott isteni ígéret beteljesedett. Egy ember sem veszett el, csupán a hajó. Mindenkor biztosan számíthatunk arra, hogy Isten beváltja ígéreteit.

1937 június 19.

Málta szigetén. Pál Rómában. Apcs. 28.

Aranyszöveg: 2. Tim. 4, 7. 8.

A hajótörés után az egész társaság szerencsésen megmenekülve, Málta szigetén a bennszülöttek részéről barátságos fogadtatásban részesült. Publius, a sziget kormányzója szintén szívesen fogadta őket. Az Úr Pál apostol által meggyógyította Publius atyját és a sziget többi betegeit. Három havi ottartózkodás után hajóra szállhattak és végre kikötöttek Puteoliban. Az utat Rómába gyalog tették meg. Pál apostol két évig élt Rómában mint fogoly, de a saját szállásán és hirdette az ígét minden napon, reggeltől estéig mindazoknak, kik hozzá jöttek. Bár az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyv ezzel lezárul, de tudjuk, hogy két év múlva Néró, Róma császára, kihallgatta és szabadon bocsátotta Pált. Pál ezután meglátogatta az általa alapított gyülekezeteket. Egy idő múlva ismét elfogták, Rómába hurcolták, ott börtönbe vetették, végezetül lefejezték. Életének majdnem utolsó szavai ezek voltak: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre el-tétezt nekem az igazság koronája.”

1937 június hó 26.

A negyedév összes leckéinek ismétlése.

A szlovák misszióterület 1937 január havában tartott gyűlésen résztvett missziómunkások és két vendégük: Doubravsky testvér, a Csehszlovák Unió előljárója és Lesovsky testvér, a szíriai terület misszionáriusa.

szép természetet. Közről és távolról meghívunk benneteket, különösen kedves ifjúságunkat, hogy ezen a találkozón részt vegyetek. Már most imádkozzunk azért, hogy az ötnapos együttlét lelki és testi erősítésünkre szolgáljon. Már most takarékoskodjunk az útiköltségre, legjobb ha erre a célra egy útipénztárt szervezünk. Az előkészületek már folyamatban vannak és reméljük, hogy az időpontot is hamarosan közölhetjük. Jelentkezéseket elfogad és felvilágosítással szolgál Bratislavai területi irodánk, Cintorinská la, Block B, II/13.

Schor J.

Fenti kép: A nagyszalontai gyülekezet. Lenti kép: A zimándi gyülekezet aratási hálamunkájában résztvett gyermekek, kik szép eredménnyel dolgoztak.

Hírek Romániából. A nagyszalontai gyülekezet tagjai minden évben az elsők, akik a misszió-hadjáratok alkalmával elérik kitűzött céljukat. Minden egyes gyülekezeti tag tíz darab iratot kap és három hét alatt eladják. 1936-ban a gyermekek is részt vettek a munkában, s eladtak 2—3 iratot. Isten Lelke észlelhető a munkában, segíti gyermekeit, amint azok a lelkek megmentésén buzgólkodnak. Valóban szemünk láttára teljesedik be a próféta szava, hogy Isten kitölti Lelkét az utolsó időben és fiaink profétálni fognak.

Az alanti képen látható testvéreink, mihelyt megkapták a folyóiratokat, a munka megkezdése előtt ima és böjtnapot tartottak, hogy az eget Urát hívják segítségül. Ez szombaton volt és másnap azaz vasárnap reggel mindannyian örömmel és bizalommal mentek a munkába, élükön a k. Bereczki Lajos gyülekezetvezetővel. Este örömmel gyűltek egybe, hogy köszönetet mondjanak Annak, Ki meghallgatta imájukat és csodálatos győzelemre segítette gyermekeit. Voltak kik már az első napon 20 iratnál többet terjesztettek el. Adja az Úr, hogy még sok ilyen szép példáját láthatnók a lelkekért való munkának és hogy minden hűségesen és őszintén fáradozó lélek bemehessen a gyémántkapukon a városba és a megmentett lelkekkel együtt örvendhessen az örök boldogságban.

Czédula István
a Bánáti konf. szakoszt. v.

Halálozás.

Tetszett mennyei Atyánknak, hogy a kedves Feleki Sándorné testvérnőnk, aki a Budapest Á-gyülekezetnek volt tagja, 80 éves korában elszólította. Temetése 1936 XII. 24-én volt. Testvérei és gyermekei a boldog viszontlátás reményében búcsúztak el.

* * *

Február hó 10-én, szerdán kísértük utolsó útjára Balló Ferencné testvérnőt a Budapest „B” gyülekezet tagját, aki 98 éves korában fejezte be földi vándorútját. Elhunyt testvérnőnk csak rövid ideje ismerte meg az igazságot, hogy utolsó napjait az Úr Jézussal való közösség boldoggá tegye; hogy szívében az első feltámadásban való részvétel boldog reménységével aludhasson el.

Leánya, Balló Teréz testvérnő, az újföldön való találkozás reményében nyugodott meg a mindenható Isten akaratában.

SZEMELVÉNYEK A SAJTÓBÓL

EGYHÁZUNK MEGÚJULÁSÁNAK FELTÉTELEI. *Ecsedy Aladár, Tahitótfalu.* Nem mondok új dolgot, amikor azt mondom, hogy egyházunknak megújulásra van szüksége. Ezt ma már nagyon sokan látják. Többen látják, mint régebben. Ha az egyház nem akarja, hogy Isten félre állítsa és a legszentebb munkát, a lélek megtérésre vezetését másra bizza, akkor nagy-nagy megújulásra van szükség. Ha ez a megújulás nem megy rajtunk végbe, akkor bizony minden szervezett belmisszió mellett is lassan csak zakatoló géppé válik az egyház, amely keresztel, esket, temet, prédikál sokszor az üres padoknak, de nem ment meg lelkeket az örökélet számára.

Legyünk őszinték önmagunkkal és Istennel szemben és lássuk be, hogy előbb nekünk, lelkipásztoroknak van szükségünk evangélizálódásra. Mégpedig folytonos, szinte naponkénti evangélizálódásra.

Sokszor elgondolkoztam már azon, hogy amikor Jézus Krisztus eljött erre a földre, miért nem hívott tanítványai közé egyetlen egy papot sem az akkori hivatalos egyházi emberek közül. Sokszor elgondolkoztam ezen és sokszor megszegyenültem rajta. Azért, mert gépekké váltak a hivatalos papok és elzárták szívüket a mindeneket megújító evangéliumtól. Azért, mert nem ismerték fel Jézusban az Isten Bárányát, aki elveszi az ő saját bűnüket is és nem tudták mindent elhagyva követni Őt. Sokszor félelmek és rettegés között gondoltam arra, hogy ha most jönne újra közénk Jézus, és keresne újra tanítványokat, elhívna-e most az ő kis tanítványai közösségébe? Vagy hányakat hívna el?

Református Élet.

AZ ÖRDÖG SZÓSZÉKE AZ ÉTERBEN.

„A bolsevizmus félelmetesen nagyszerű következetességgel állított be minden kultúrintézményt saját propagandájának a szolgálatába: sajtó, iskola, színház, film és rádió — ezek mind csak arra jók, hogy belekalapálják a tömegbe azt a nihilizmust, mely a nyugati kultúra minden értékét burzsujsznak, proletárellenesnek, tehát megsemmisítésre méltónak jelent ki. A legerősebb befolyásolási eszköz a rádió. Már évek óta ad le Moszkva vallásgúnyoló előadásokat minden kultúrnyelven. Lukacsevski, a harcos istentelenek szövetségének másodelnöke már 1928-ban a nemzetközi szabadgondolkodó kongresszuson Kölnben kijelentette, hogy a szövetség központi tanácsa a moszkvai központi rádióállomáson rendszeresen tart vallásellenes előadásokat, amelyeket azután a többi szovjet leadóállomások is átvesznek. A vallásos ünnepeken a rádió programja nagyrészt vallásellenes számokból áll és pedig nem csupán előadásokból, hanem vallásellenes szavalatokból, elbeszélésekből, stb. Pedig ez még csak a kezdet kezdete

volt. A megvalósítás első sikerei után már 1929-ben még messzebbre törtek elő az istentelenek. Mindenki emlékezhetik azokra a templomrombolásokra és keresztényüldözésekre, amelyek azokban az években történtek. A rádió raffinált propagandabeszédekkel és gúnyos előadásokkal kísérte az előretörést. 1931 karácsonyán a moszkvai leadó például egy német előadást közvetített, amelynek ez volt a címe: Séta a vallásellenes múzeumban. E felolvasásban ilyen részletek voltak: „... Tanfolyam a vörös katonák számára. Ime, itt egy szentkép, amely olajban a világ teremtésének híres meséjét ábrázolja. Itt elől áll az Isten, egy hosszú hajú és hosszú szakállú agg, világoskék alapon, ami azt jelenti, hogy ő teremtette az eget is. Ezt az aggot különböző állatok veszik körül, mint elefánt, bika, sertés, kutya s még jó néhány, amelyeket azonban természettudományilag nem tudunk meghatározni. S ott áll az Isten hanyagul kiterjesztett kezekkel, amivel azt a hitet akarja keltetni, mintha kétely sem volna a fölött, hogy ő teremtette a föld állatait. Egy vörös katona erre hangosan felnevet. Ez a durva legenda, mit századokon keresztül, mint megcáfolhatatlan igazságot dumáltak be az emberiségnek, már túlságosan igényesnek tűnik fel előtte. De különösen valószínűtlen benyomást tesz előtte az a rész, mely a bűnbeesésről beszél... Érdekes, vajjon mire van az Istennek kígyóra szüksége — kérdi egy vörös katona kacagva — az én véleményem szerint ártalmas kígyók nélkül is meglehetne.”

A rádiópropaganda számára különösen fontos az előadók kiképzése. Moszkva egész rádióegyetemet rendezett be erre a célra. Mint mintát felemlíthetjük az 1920-ban alapított paraszt rádióegyetemet, melynek vallásellenes előadássorozata és számaránya így nézett ki: 1. A vallás és a szociális fejlődés (16 előadás); 2. A vallás a kapitalizmus szolgálatában (18 előadás); 3. Természettudomány és vallás (22 előadás); 4. A vallás keletkezése (28); 5. Marxizmus és vallás (18); 6. A harcos istentelenek szövetsége és a vallásellenes propaganda módszere (24); tehát összesen 126 előadás.

Magyar Kultúra.

KERESZTÉNYSÉG, BOLSEVIZMUS, ÚJ POGÁNYSÁG. Hol és mennyiben vette magába a római katolicizmus az Evangéliumot és mit adott fel a protestantizmus a reformáció örökségéből? És mind a kettő: mennyiben hibás abban, hogy a felekezeti formalizmus roncsain kívül alig képes mást átadni a hívek millióinak, akik fejükön keresztvízzel és lelkükben egy félőrült világ minden fantazmagóriájával, — hányódnak a pogány és ateista világszemléletek hullámain.

Magyar Út

SZOMBATISKOLA

1937. ÁPRILIS 3 - TÓL JÚNIUS 26 - IG.

1937 április 3.

A világ összes szombatiskoláihoz.

India világviszonylatban a népesség számát tekintve második helyen áll. Már elég hosszú ideje, hogy Délázsiaiban munkánkat megkezdjük, de nagyobb eredmények csak most mutatkoznak. A hármass angyalí üzenet előretörését Délázsia területén csakis anyagi eszközeink hiánya akadályozza. Indiában munkásaink több helyen észlelik az üzenet iránt megnyilvánuló vonzalmat.

A felelősség terhét viselő atyánkfiaiainak különösen gondot okoz az, hogy eszközöket teremtsenek a benszülöttek gyülekezeteinek kiépítésére és az evangélizáló munkában tevékenykedők felszerelésére, mert csakis ezen az alapon kísérheti siker az íge hirdetését.

1937 április 10.

Jó hírek Délindiából.

A délindiai egyesületünk magában foglalja Madrast és a benszülöttek szomszédos tartományait. Ezen a területen több ember él, mint Nagy-Britanniában és Írországban együttvéve. Cochin és Travancore India legnépesebben lakott területei. Travancore a benszülöttek tartománya, ahol a legrégebb keresztény közösség létesült. Általában szíriai keresztényeknek tartják őket. Számuk kb. 1,180.550, tehát India összkereszténységének egyötödét teszik ki. A hagyomány szerint Tamás apostol vitte el Travancoreba a kereszténységet; mások Edessa püspökének, Tamásnak, (Kr. u. 345) tulajdonítják ezt a munkát.

Indiában a protestáns missziótevékenység a 18. században kezdődött. IV. Frigyes dán király két őszinte, Istennek szentelt életű misszionáriust küldött Indiába, hogy a dán területeken az örömmüzenetet hirdessék. 1706 július 9. érkeztek meg a délindiai Tranquebarba. India déli részén több protestáns él, mint ez ország bármely más részében.

1908-ban érkezett el Délindiába a hármass angyalí üzenet James testvérek által. 1909-ben a Lowry testvérek csatlakoztak hozzájuk. 1936 második évnegyedében a szombatiskolai tagok száma 4112 volt, azaz a délázsiai szombatiskolai osztály 28%-a. Bár területünk különböző részein jól kiképzett hindu munkásaink vannak, mégis sürgősen szükségünk volna néhány európai vagy amerikai segéderőre.

Dávid, travancorei evangélistánk a következőket írja: „Művünk a szír keresztények között jól halad. Többen elhatározták magukat

az igazság követésére. Ezek a hívők nagyszerű, pompás templomokkal bíró egyházakból jönnek és szeretnének nálunk is hasonlót látni. Ha üzenetünket saját kápolnáinkban prédikálhatnánk, rövid idő alatt sok önfentartó gyülekezetet alakíthatnánk közöttük.”

A Telugu misszióterületről így ír egyik evangélistánk: „Néhány gyülekezeti tagunk nagyszerűen segít nekünk a missziómunkában. Régebben szenvedélyesen dohányoztak és ittak és még számtalan rossz szokásaik voltak. Ma komoly és buzgó tagjai közösségünknek. Rajamundryban előadásokat tartottunk. Estéről-estére százak gyűltek össze az üzenet zászlaja alatt. Ellenségeink azt a hírt keltették rólunk, hogy mi az ékszerek viselését tiltjuk és iskoláinkat a kormány nem ismeri el. Látogatóink így válaszoltak: „Mindezt tudjuk, de az amit hirdetnek, az a szintiszta bibliai igazság.” Ebben a kerületben jelenleg 32 megkeresztelt testvérünk van, de sokan állnak döntés előtt. Kápolnákra volna szükségünk.”

Kelly nevű evangélistánk ezt írja: „Egy hindu asszony hallotta üzenetünket, lerakta magáról ékszereit és nem viselte tovább kasztjának jelvényeit. Férje és rokonai ezen felbőszültek, mert a hinduk között bizonyos körökben, kasztjának jelvényei és láncainak hordása nélkül a feleségnek sem főzni sem az ételt felszolgálni nem szabad. Férje kidobással fenyegette meg, ha a kereszténységet elfogadja. A kereszténység részére tehát rokonságának, kasztjának, férjének és gyermekeinek elvesztését jelentette. Voltak idők, hogy veszélyesnek tartottuk az igazság őszinte és teljes feltárását. A gonosz nagyon meg akarta neki nehezíteni a keresztényi életet, amit családtagjai a hindu istenségek haragjának és nemtetszésének tulajdonítottak. Először leánya halt meg; azután egy hónap alatt 500 rupia értékű állatállománya hullott el járvány következtében. Azt gondoltuk, hogy testvérünk a csapások alatt hitét elfogja veszíteni; de az Úr segítségére jött, hogy mindent elviselt. Minden fáradsága és küzdelme ellenére határozottan kitartott Isten mellett és megbízható, hűséges tagja maradt gyülekezetünknek.

1937 április 17.

India tárt karokkal várja az örömmüzenetet.

Indiában a Sátán a legjobban tudta megvalósítani célkitűzéseit és építhette fel erődítéseit. Sátán eme két végvárát a hinduizmus és a kasztok elnevezéssel illelhetjük. Mindkét vár az idők minden viharával dacolni volt képes. Vallások, népek és királyságok támadtak és

vesztek el, mind-mind megpróbálták, hogy Indiát és népeit meghódítsák, — mindhiába. India vallása, — ezernyi istenségével, melyek a kasztok szinte áthatolhatatlan falai mögé ássák magukat, — eddig minden ostromnak ellenállott és Isten törvényének első parancsával szemben mint félelmetes ellentmondás mered felénk. Csakis az tud magának fogalmat alkotni eme rendszerben rejlő félelmetes erőről, aki a hinduizmust és kasztrendszerét saját tapasztalatából ismeri. Azonban hála Istennek, már láthatjuk az előjeleket, melyek eme hatalom erejének megteréséről tanuskodnak.

2000 évvel ezelőtt adta Jézus az ő tanítványainak azt a megbízatást, hogy menjenek el a széles világra és tegyenek tanítványokká minden népet. A keresztény evangélizációnak ez volt a születési órája, melyben befoglaltatott a boldogító üdvüzenet ereje. A Mester maga az alapkö, ki önmagát adta. Azután megbízta követőit, hogy a művet továbbvigyék és a feladatot bevégezzék. Ennek a nagy királyságnak épülete ma már majdnem teljesen elkészült. Még Indiában is egész törzsek adják fel előbbi hitüket és önként csatlakoznak a kereszténységhez. Ma csak egy kérdés érdekel bennünket: Hogyan siettetjük munkánkat? Úgy gondolom kedves testvéreim, csak még néhány gondosan elhelyezett akna és még néhány ék, melyeket a már látható részekbe helyezünk és az ötezer év óta fennálló bástyák meginognak és összedőlnek.

Ma már nem azokkal a problémákkal küzdünk, mint tíz évvel ezelőtt. Akkor még keresnünk kellett munkaterületeket és embereket, kik az üdvüzenetet hallgatni készeknek mutatkoztak. Ma már seregestől jönnek hozzánk és kérnek, hogy tanítsuk őket. Mi egyedül nem tudunk kéréseiknek eleget tenni, a ti segítségetekre vagyunk utalva.

1937 április 24.

A délindiai misszióegyesület.

Területünkön a következő öt főbb nyelvcsalád van képviselve: A telugu nyelven 26 millió, a tamil nyelven 20,400.000, kanarézül 11 millió, malayalam nyelven 9 és singalézül 3 millió ember beszél. Ezekhez még néhány nyelv- és tájszólás járul, kisebb néptörzsek, őslakók és hegylakók nyelvezete. Területünkön összesen 75 millió ember él. Idetartozik Ceylon szigete és az indiai félsziget déli része, mely 1500 km. hosszúságú területre terjed ki.

Délindiai misszióterületünk taglétszáma 1936 második évnegyed végén 2130 volt. Szombatiskola tanulóink száma 4112.

Művünk minden jól bevált szakosztályában élénk tevékenységet fejtünk ki. Misszióterületünk minden gócpontján — kivéve a kanarézi területet — magasabb iskolánk van. A terület fenntart egy Semináriumot, melynek jelenleg 80 hallgatója van. Területünk ezen említett öt magasabb iskolájában körülbelül 450 ifjú kap bibliai igazságokon alapuló kiképzést. Ezekhez

járulnak még egyéb iskoláink is, melyekben 800 gyermek részesül az Istentől származó tanítások áldásaiban.

Orvosi művünk 3 nagyszerűen felszerelt kórházzal és 5 kezelőhellyel rendelkezik. Bár intézményeink nem túl nagyok, de India legjobbjai közé tartoznak és biztosítják jó hírünket.

Colombo, Madras, Bangalore és Waltair azok a városok, melyekben az angolnyelvű lakosság számára is tartunk evangélizáló előadásokat s angol gyülekezeteink is vannak. Colomboban és Bangaloreban saját kápolnáink, Waltairban és Madrasban csak bérelt termeink vannak, melyek alkalmatlanságuk mellett is igen drágák.

Benzülött evangélizáló és biblíamunkásaink örömmel végzik szolgálatukat és hűségesen hordozzák a munka terhét. Másrészt azonban a kasztrendszer okozta különbsétek, a vallási türelmetlenség és a gazdasági és társadalmi különbségek olyan szakadékokat képeznek, melyek még a legjobb munkásainkat is csak egy bizonyos szűkre szabott területen való mozgásra kényszerítik. Szükségünk volna még több fehér misszionáriusra, kik az előlünk elzárkózó néprétegek közé bejuthatnának. Délindia az üzenetre vár!

1937 május 1.

Délindiai ifjúságunk munkássága.

Délindiai misszióiskolánk becsületen elvégzi feladatát, hogy fiatal emberek kiképzése által Indiának az utolsó mentőüzenetet eljuttassa. Délindiai kilenc felszentelt prédikátorunk, 16 segédprédikátorunk és 41 missziói segédmunkásunk van, kik mind elvégezték iskoláinkat. India egyéb részeiben a mi volt tanulóink fontos állásokat töltenek be.

Területünkön a missziómunkában való tevékenység útja a következő: Tanulóink eleintén falusi iskolákban tanítanak, azután megkísérlik a szülőket megnyerni s későbbben teljesen az ígehirdetésre térnek át. Egyik tanulóink hat más-vallású ifjú szívében annyira felkeltette az igazság iránti szeretetet, hogy kérényt nyújtottak be felvételük érdekében. Sajnos, mindegyiket el kellett utasítanunk, mert nem volt pénzünk, hogy őket felvegyük.

Egyik falusi tanítóink esti tanfolyamot nyitott felnőttek részére; fáradozásainak gyümölcséként hat ifjú döntött az igazság mellett, közülük hármat már meg is kereszteltünk. Fontosnak tartjuk, hogy területeinket iskoláinkból kikerülő fiatalemberekkel gondoztassuk; tapasztalatunk, hogy éppen ezek az ifjak értik meg legjobban a közösségben felmerülő kérdéseket, a mű minden ágát a legbuzgóbban képviselik és a vezetőség terveit teljes egészükben keresztülvisszik.

A Malayalam Misszióakadémia tanára, Gardner testvérünk, intézetének és területének szükségleteit a következőkben tárja elénk:

„Felsőbb ipariskolánk tanulóit szülőföldei-

ken szombatiskolákat alapítottak s mindenütt elhintették az igazság magvait. Egyik fiatal tanulónk többször felkért, hogy törzse között előadásokat tartsunk. Az iskola vezetőjének csak egyszer volt erre alkalmja, de fiatal tanítványunknak mégis sikerült a szünidő alatt 15 tagból álló szombatiskolát alapítani. Apját is beavatta az igazság pontjaiba, hogy helyettese lehessen távolléte alatt. Az igazság utáni vágyakozás, mely tanítványaink munkálkodása nyomán fakad, a szombatiskolák ellátását szolgáló tantesület kiképzését teszi szükségessé."

A Malayalam területen nincs egyetlen fehér misszionáriusunk sem. A falvak legnagyobb részében tárt ajtók várnak, de mivel nincs pénzünk, kénytelenek vagyunk bénító tétlenségben várakozni.

Hűséges bensülött könyvevangélistáink eljuttatják Jézus közeli eljövételéről szóló üzenetet a lakosság egy kis töredékéhez. Nemrég egyik csendes pionírunk egy hindunak egy egészségügyi könyvet adott el. A hindut annyira megragadták hitelveink, hogy néhány napra rá megvette „Az eljövendő király” című könyvünket. Ma ő is a várakozók boldog csapatához tartozik.

Egyik bensülött ápolónk odaadó munkássága folytán, egy magasabb hindu kaszt tagjai körében egy gyülekezet alakult. Ennek a fáradozásnak gyümölcsképpen megalakult az első önfenntartó gyülekezeti iskola 105 tanulóval. Egészen közel megalakult már a második gyülekezet is és egy újabb kezelőhelyiség.

Malabárpart 9 millió lakosa között 830 testvérünk van, szombatiskolai látogatóink száma 1967. Szükségünk volna alkalmas evangélistákra. Adjunk hálát Istennek, hogy India várja az örömmüzenetet.

1937 május 8.

Mit tehetünk India elveszetteinek megmentésére ?

India a legélesebb ellentétek hazája. Vanak mesészerű kincsekkel bíró gazdagok és vannak kimondhatatlan inségben szenvedők. Az egyes vallások hívei igen hitbuzgók, sőt fanatizmusra hajlamosak. Aki nem tartozik egy-egy vallás kötelékébe, az reményvesztett kizsított. A nép legnagyobb tömegének nincs semmi műveltsége, sem életszínvonala. Nincs lehetőség, hogy a társadalom egyes rétegei között lévő szakadék áthidalható legyen, — csak is a kereszténység erőteljes befolyása által.

Az ország lakosainak legnagyobb része sötétben tántorgó lelkek tömegéből áll. Még azzal sincsenek tisztában, hogy mennyire szükségük van a Megváltóra és megmentő kegyelmére. Önleégültségükben és gyengeségeik irányában elvakultan, nem ismerik fel sajnálatraméltó helyzetüket.

India ifjúságának jó hajlamai vannak, hűségre és lelkiismeretességre nevelhetők volnának, de a hinduizmus kasztrendszerére és hittételei

a pislogó láng föllobbantására irányuló kísérleteket visszaverik.

A Megváltó idejének nagy részét a betegek gyógyítására fordította. Ezáltal igen sok emberrel érintkezésbe került, akik egyébként nem részesülhettek volna gyengéd szeretetében. Ma is ez az út áll nyitva előttünk. Kitűnő eszköz arra, hogy az előítéleteket eloszlássuk. Keresztény orvosok, ápolók, ha részvételteljesek, udvariasak és jók a betegekkel és szenvedőkkel szemben, akkor befolyással lehetnek az emberi szívekre, akik egyébként minden lelki hatásnak ellenállanak.

Orvosi művünk még a legszigorúbb kasztokhoz is utat nyit előttünk, még azok köreiben is, kik nejeiket féltik tőlünk. Bejártunk olyan otthonokba is, gazdag, befolyásos családokhoz, hol az asszonyokat idegen sohasem láthatja. Most pedig ezeket az asszonyokat is kezelésünkre bizzák. Sőt operációt is végezhetünk rajtuk. „Sahib orvos nem idegen” mondják, „bejáratos a házhoz és benső barátunk”. Így nyílik meg az út könyveink és irataink számára. Hálásak vagyunk, hogy Isten megnyitja előttünk az utat. Szükséges volna, hogy megkezdett munkánkat evangélisták folytassák, hogy az üdvösség után vágyakozók az igazságban tanítást nyerhessenek. Az aratnivaló sok, de az arató kevés. Ne fáradjatok el adakozásaitokban mindaddig, míg eljő az Úr.

1937 május 15.

Istennek céljai vannak Indiával.

1876 óta, amikor Viktória királynőt India császáranak kikiáltották, ez az ország gyorsan fejlődött. Gyors és kényelmes vonatok mindenfelé menetrendszerű pontossággal közlekednek. Postaforgalma rendezett, rádió és kábelek gondoskodnak a pontos hírszolgáltatásról. Városaiiban szép köz- és magánépületek, melyek Amerika városaival is felveszik a versenyt. A kormány gondoskodott a közoktatásról, a szegényebb néposztályok részére a falvakban iskolákat létesített, míg a városokban a tudásra szomjazó ifjúság részére magasabb iskolák és egyetemek létesültek. India milliói így készülnek elő, hogy Isten igazságait saját maguk is olvashassák.

Isten csodásan működik, hogy az embereket az utolsó kegyelmi üzenetre előkészítse.

Nemrég egy magasabb kaszt tagja, az igazság őszinte kutatója, felkeresett engem titokban — mint annak idején Nikodémus. — „Szeretnék kereszténnyé lenni” mondotta „szeretnék többet tudni Jézusról”. Sokan vágyakoznak Jézust megismerni. Isten Szentlelke működik szíveiken.

Aratási munkánk közben Bangaloreban egy hindu bíró otthonában tettünk látogatást. Fogadószobája falán két, Krisztust ábrázoló festmény függött. „Nagyon örvendek, de egyúttal meglep, hogy e szép képeket láthatom egy hithű hindu otthonában” mondtam. Válaszát sohasem fogom elfelejteni: „En szeretem Jézus Krisztust!”

Egy másik hindu egy nyitott Újszövetséget

nyújtott át nekem ezekkel a szavakkal: „Ebből a könyvből ismertem meg Jézus Krisztust.”

Ma Délindióban olyan lehetőségek nyílnak meg előttünk, amiket eddig el sem gondolhatunk. Madras, területünk legnagyobb, India harmadik legnagyobb városa, mondhatnók, hogy hemzseg az Evangélium örömeinek hirdetőitől. Azonban nem elegendő, hogy néhány száz protestáns és katolikus misszionárius dolgozik itt, hanem a hármas angyali üzenet hirdetőinek is társulniok kellene hozzájuk, hirdetniök kellene a Megváltó közeli eljövételét, hogy az ország csendes hűségeseit összegyűjtsék és előkészítsék őket örökségükre Isten örök országában.

1937 május 22.

A Telugu-Misszióiskola.

Ez az iskolánk Madrastól északra kb 450 km távolságra a Godavary folyó torkolatánál van elhelyezve. Az utóbbi három év folyamán sokan jelentkeztek felvételért. Sajnos nem vehettünk fel mindenkit. Egy fiúcska már három évvel ezelőtt letette a felvételi vizsgát s nagyon boldog volt, hogy ismételt kérelmére helyet szorítottunk számára. Szorgalmasan dolgozik, jeléül annak, hogy kérelmét komolyan vette és értékeli helyzetét.

Az iskolaév kezdetén egy atya elhozta hozzánk értelmes kislányát felvételre. El kellett utasítanunk helyszűke miatt. Az apa a szegény özvegy szerepét vette át s négy napon keresztül könyörgött. — Mivel egyik előzőleg felvett növendékünk visszalépett, a leányka elfoglalta helyét. Iskolánk költségeloirányzatát pontosan be kell tartanunk, mert egy-egy növendék inkább kiadást mint bevételt jelent. A szülők gyakran nehezen tudják megfizetni a havi 32 cent (P 1.60) legkisebb tartásdíjat, amit minden tanulónktól megkövetelünk.

Munkásaink határozottan azon vannak, hogy a leányokat a fiúkéval egyenlő kiképzésben részesítsük. A tudatlanságban felnevelkedett hindu lányka beleviszi házasesetébe is a babonát és bálványimádást, míg a keresztény nevelésben részesült házaspár otthona a környezet világossága lesz.

Nyomdánkban készül a „Telugu Hirnök” 16 oldalas havi folyóirat délindiai, birmai és malaji tagjaink számára. A szombatiskolai tanulmányokat és imanapi felolvasásokat is saját nyelvükön nyomjuk. Nyomdánk egész berendezése, minden tartozékával együtt két kicsi, sötét helységbe van zsúfolva. Könyvraktárunk is egy szerény helységbe van beszorítva. Felétlenül szükségünk van három helységre: egy tanteremre, egy könyvtárra és egy világos helységre a nyomda számára.

A leányiskola és a fiúinternátus tetőzete oly rossz állapotban van, hogy beszakadással fenyeget; életveszélyes a bennük való tartózkodás. Tanulóink agyagpadlón guggolva írnak.

38

Boldogok kiknek jut támla- és pultnélküli pad, 58 tanuló közül ilyen kényelmetlen ülőhely is csak 38-nak jut.

Tanulóink is megteszik kötelességüket, hogy India millióihoz az intőüzenetet eljuttassák. Öt tanítványunk a szünidő alatt könyvevangélista munkát végzett és értékes összeköttetéseket szereztek. Tanítványaink, tanítói felügyelet mellett szombatiskolákat vezetnek. Néhányan csoportot alkotva az iskolát környékező falvakba mennek, énekelnek, azután az összegyűlt tömegnek egy képtekercs szemléltetése mellett egy-egy bibliai történetet magyaráznak meg. Egyéb csoportok traktátokat és folyóiratokat terjesztenek. Tehát már tanéveik alatt gyakorolják magukat a Mester szolgálatában. Imádkoztatok értünk továbbra is.

1937. május 29.

Itt a legjobb alkalmak ideje!

Délindióban 30 évvel ezelőtt kezdtük meg munkánkat. Azóta a vallás terén sok változás történt. Kezdetben a hinduk nagyon ellenségesen viselkedtek a kereszténységgel szemben. Ha falvaikban prédikáltunk, a legnagyobb ellenállásra kellett számítanunk, a papság és a lakosság részéről. Ma minden másként van. Csodálatos: ha a hinduknak Krisztust prédikáljuk és hangsúlyozzuk, hogy Ő a mi egyedüli Üdvözítőnk, akkor megfeszített figyelemmel hallgatnak. Előítéleteik eltűntek. Bizalmuk a saját vallásuk iránt megrendült. Van egy mozgalom, neve „Öntudatra ébredés”, mely a hinduizmust alapjaiban rázza meg. Ez a mozgalom az összes tévedéseket feltárja, legyen az hittétel, vagy istentiszteleti ceremónia. Bár ez a mozgalom sem meríti tárgyait önmagából, további hátránya pedig, hogy szélsőséges és közel áll az istentagadáshoz. Mindazáltal tagadhatatlan, hogy van ennek a mozgalomnak jó oldala is. Semmit sem tehet az igazság ellen, hanem csakis az igazságért. Elégedetlenkedve és vallásukban megcsalódva a hinduk jobb célok után kutatnak. Vajjon ne ragadjuk-e meg ezt az alkalmat?

Néhány hónappal ezelőtt Madurában egy hindu iskola vezetőjével beszélgettem és megkértem, hogy intézetében keresztény előadás-sorozatot tarthassak. Csodálkoztam, hogy milyen készségesen teljesítette kérésem és hálát adtam Istennek a viszonyok ilyen alakulásáért.

Tárgyul választottam, hogy piros+piros=fehér. Büntől terhelt szívünk, Krisztus vére által hófehérré válhat. Előadásom végeztével felhívtam őket, hogy fogadják el Krisztust személyes Megváltójuknak és ennek jeléül álljanak fel. Sok keresztény és hindu állott fel. A hallottakat azután elbeszélték barátaiknak.

A Keresztény Ifjak Egyesületének titkára felkért, hogy tartsak nekik előadást Armageddonról. 400-an jelentek meg, köztük sok hindu. Beszédem végeztével kifejezték óhajukat, hogy szeretnének még több ilyen előadást hallani.

Egy tekintélyes tamil tanár rendszeresen látogatta összejöveteleinket. A hallottak annyira megragadták, hogy barátai előtt dicsérte előadásainkat. Többek között így nyilatkozott: „Már igen sok vallásos előadást hallottam, de amit az adventisták nyújtanak, olyat még sehol sem. Isten titkait nyilatkoztatják ki.”

A másodbíróság elnöke a következőképpen nyilatkozott: Uram, Ön azt mondja, hogy már három éve dolgozik itt e városban, azonban én még eddig nem hallottam erről a közösségről. Ha ezeket az előadásokat nem rendezte volna, sohasem ismertem volna meg ezeket az igazságokat. Valóban áldásomra szolgáltak, hogy rendkívüli magyarázatait hallhattam.” Hasonlóképpen nyilatkozott két orvos is.

Isaac atyafi ezeket írja Tuticorinból (Ceylon közeléből): „Ebben a kis kikötővárosban kis gyülekezetünk van. Tagjaink között van egy 60 éven felüli öreg úr, aki régebben az Egyesült Malaj Államok kormányának szolgálatában állott. Még akkor vásárolt közösségünkől néhány könyvet, melyekből megismerte az igazságot. Nyugalomba vonulása után visszatért Dél-Indiába és Tuticorinban telepedett le. Ő és családja kutattak gyülekezetünk után, mert tanainkat megszerették és vallást tettek azokról. Tanuló-könyvevangélistánk rájuk talált s azóta buzgalmuk az igazság iránt csak növekedett. Már régóta tagjai közösségünknek. Egyik ápolónő-testvérünk, keresztségéig állandóan drága ékszereket viselt. Ma már lerakta őket.

Az igazság elfogadása Indiában nagy áldozatot jelent. Egy fiatal katolikus férfit, aki előadásainkat több ízben látogatta, családja kitagadta. Nagybátyjai katolikus papok és roppant ellene szegültek, sőt felesége sem akart hallani róla. Az illető azonban szilárdan kitart hitében és keresztség előtt áll.

1937 június 5.

Telugu önkéntes misszionáriusa.

Anapathi Reubenről beszélek ma nektek. Néhány évvel ezelőtt fogadta el az igazságot és meggyőződött arról, hogy életfeladata a teluguk között hirdetni a hármasság angyali üzenetét. Születése óta béna és mégis nagy utakat tesz meg, hogy az igazságról tanuskodhasson. Csak néhány évvel ezelőtt tanult meg olvasni, de mindenkinek szívesen osztogat Isten gazdag tárházából.

Röviddel ezelőtt több kérvény érkezett be irodánkba, hogy látogassunk meg néhány falusi lakost, kik az üdvösség útját szeretnék megismerni. Mindnyáját el kellett utasítanunk, mert sem emberünk sem pénzünk erre a célra nem volt. Későbbben kérdezősködtem, hogy ki indította ezeket az embereket, hogy hozzánk forduljanak és majdnem minden faluban azt kellett hallanom, hogy Reuben atyafi beszélt nekik az igazságról, s most még többet szeretnének megtudni. Hajlandók iskolát és a tanító

részére lakást építeni. A beérkezett kérelmek közül kettőt nem tudunk visszautasítani és kiküldtük munkásunkat. Nemsokára életrekelt az első szombatiskola és keresztelendők osztálya. Mult szombaton arattuk le ennek a vetésnek első gyümölcseit: öt ifjú ember szállott alá a hullámsírba s többek kijelentették, hogy rövidesen követni fogják ezt az utat. Két másik faluban Reuben atyafi munkálkodása folytán 30 szombatünneplőnk van.

1937 június 12.

Üzenetünk visszhangjai a kanarézeknél.

Néhány hónappal ezelőtt abban az örömben volt részem, hogy egy kanaréz szombatiskolában részt vehettem. Már odafelé vezető útam alatt feltűnt egy csoport férfi, nő és gyermek, kik örömtől sugárzó arccal, énekeskönyvekkel és Bibliákkal szintén a szombatiskolába siettek. A látogatók száma: 125. A szombatiskola programja nagyszerűen volt összeállítva s minden kitűnően pergett le. A gyermekek külön tanító vezetése mellett veszik át tanulmányaikat a kápolna közelében. A felnőttek ismétlő-leckéje alatt az utóbbi nyolc szombat aranyzóvegét is kikérdezte a tanító és mindet hibátlanul tudták. Bár vannak közöttük analfabeták, de mégis minden kérdésre nagyszerűen feleltek. Az egész istentisztelet ajtatos ünnepély benyomását keltette. Az adakozásokból senki sem maradt ki; pénzt vagy terményt nyújtottak át. Összes ottani tagjaink bálványimádó hindu családokból kerültek ki. Mindennapi munkájuk előtt áhitatot tartanak és Bibliát olvasnak.

A multtal nehezen szakítottak. Néhányat családtagjaik és barátaik keservesen üldöztek. Testvéreink az üldöztetés alatt olyan odaadó, megingathatatlan hitet tanusítottak, hogy üldözőik is megtértek.

Találkoztam eme terület kormányzósági tisztviselőivel, kik meglepetéssel tapasztalták a falvak lakosainál beállott nagyszerű változást. Örvendtem a jó bizonyágtételnek, de még jobban annak, hogy jól megszervezett szombatiskolánk hűséges, Istennek szentelt életű vezetők kezében van. Ezek az emberek saját kezeikkel önzetlenül munkálkodtak az új kápolna felépítésén. Néhányan egész csekély bérért éjjelnappal dolgoztak. 4 szombatiskolában összesen 145 tagunk van; ez örvendetes létszám, de elenyészően kicsiny, ha a területet lakó 11 millió pogányra gondolunk.

1937 június 19.

Amire különösen szükségünk van.

A próféta lelke által tudjuk, hogy orvosi művünk az üzenet jobb kezét képezi. Saját tapasztalatomból mondhatom, hogy tényleg megnyitja előttünk a kapukat és az ajtókat. Indiában orvosi missziót folytatni nagy anyagi terhek vállalását jelenti. India a testi szenvedések ha-

zája, mindezt pedig égbekiáltó tudatlanságuk okozza.

Bárhova tekintünk mindenütt betegség, bajok fogadnak. Egész Indiában, minden négyzetmérföldnyi területen gyógyintézetet állíthatnánk fel s már az első napokban zsúfolva lennének. Azonban a betegek legnagyobb része a nekik juttatott kezelés és segélyért, vagy semmit vagy csak valami csekélységet tud fizetni.

Kezelőhelyiségünkbe hoztak egy férfit, kinek lábát egészen csípőjéig a genyes fekély valósággal szétmarta. Kérdésem volt, hogy még hány napig marad életben. A napi rendes ételadagján kívül egy liter tejet adtunk ennek a betegnek, ami testének annyi gyógyerőt juttatott, hogy hat hét alatt egészsége teljesen helyreállott. Mint erős férfi jár mindenfelé és dicséri a vele szemben tanúsított jószágunkat.

Kicsiny kezelőhelyiségeink a gyógyulást keresők hatalmas áradatát látják el. Néha a kezelési idő lejártakor a betegek száma szinte ugyanannyinak látszik, mint a rendelés kezdetkor. Szinte hihetetlen, hogy mennyi kenőcsre, kötszerre és fertőtlenítőre van szükségünk, ha ennyi embert csak egy hónapon át akarunk ellátni. Mivel legtöbbször nagyon szegény, tényleges költségeinknek csak csekély töredékét tudják megfizetni. Az irgalmasság eme cselekedeteit pedig folytatnunk, sőt még terjesztenünk kell. Ehhez pedig nagyobb anyagi segélyekre van szükségünk.

Nevelési munkánk is most hozza meg gyümölcsseit. Fiatal férfiak és nők, kik alsóbb iskoláinkat elvégezték, a misszióiskolákban már elkészültek, hogy az Úr szőlőjében munkálkodjanak. Sajnos iskoláink felszerelése távol áll attól, hogy megfelelőnek találhatnók és így feladatát sem tudja hiánytalanul ellátni.

Azonban különösen szívünkön fekszik és szíves figyelmetekbe ajánljuk a következőket: Bombay-i és Madras-i gyülekezeteink bérelt helyiségekben vannak, ezek az épületek rossz szaguk és lármásságuk folytán egyáltalában nem alkalmasak imaház céljaira. Telkek ezekben a városokban nem igen kaphatók, házak, melyek átépítve kápolna céljaira alkalmasak volnának, szintén nehezen találhatóak. Kénytelenek vagyunk gyülekezeteinket üzletházak emeletein vagy pogányok tulajdonát képező lakásokban elhelyezni. Ha felmondanak nekünk, ismét kezdhethetjük a lakáskeresést. Ilyen körülmények között lehetetlen, hogy egészséges és nagylétszámú városi gyülekezeteinket építhesünk fel.

1937 június 26.

Délázsia — inséges, de biztató terület.

Munkásaink itt Délindióban megérdemlik, hogy világszéles művünk teljes támogatásban részesítse őket.

India egyes részeiben pionírjaink határozott vonzalmat látnak megnyilvánulni az igazsággal szemben. Ahol az adventi üzenetet hirdettük, vagy iratainkat terjesztjük, mindenütt fellángol a további felvilágosítások utáni vágy. Ha még 10—12 missziócsaládot telepíthetnénk le Délindióban, akkor tagjaink száma néhány év alatt megkétszereződne.

Legnagyobb szükségletünket — az orvosi misszió és a nevelésügy ápolásán kívül — a bensőleg megerősített benszülött gyülekezetek képezik. Munkásainkat fel kell szerelnünk, hogy a városban nyilvános előadásokat tarthassanak. Nagyvárosi gyülekezeteinknek feltétlenül szükségük volna saját imaházakra. Az összejövetelük számára végül mégis állandó helye van szükség.

Egyik délindiói testvérünk munkahelyéről szülőfalujába tért vissza. Néhány iratot, képtekercset vitt magával. De ennél többet jelentett a buzgalomtól égő szíve, hogy honfitársainak azt az üzenetet hirdesse, ami őt oly boldoggá tette. Ez az egyszerű atyánkfia bibliaórákat tartott, tanított s eleintén nagy hallgatósága volt. Későbbben többen igen keskenynek és meredeknek találták ezt az utat s ellene állottak a tanításoknak. Majd határozottan ellenmunkát kezdtek s kijelentették atyánkfiának, hogy életét veszélyezteti, ha tovább is kitart missziója mellett. Minden ellenállás hiábavaló volt, atyánkfia helyén maradt s fáradozásainak gyümölcseképpen 11 lelket nyert meg Krisztus keresztyének.

Délindió egyik részében heteken át hirdettük az üzenetet és iratokat is osztogattunk, de úgy látszott, hogy a mag az útfélre esett; a hinduizmus az embereket még béklyóiban tartotta. Mily nagy volt azonban a csodálkozásunk, amikor a falu vezetője — néhány hónap mulva — megjelent s elmondotta, hogy ők a dolgot jól meggondolták, kéri a munkást, hogy térjen vissza hozzájuk, nyissa meg az iskolát és építsen kápolnát, mert az egész falu kívánja az igazságot és Jézus Krisztus követői és a gyülekezet tagjai óhajtanak lenni.

ADVENTHIRNÖK a magyarországi H. N. Adventisták

negyedévenként megjelenő gyülekezeti közlönye.

Szerkeszti: Gyarmati Béla

Kiadásért felelős: Murányi Árpád

Egyes szám ára 20 fillér.
